GENEVIEVE LYONS
Decizia Daniellei
ALCRIS

Capitolul 1

Daniella Weston stătea nemişcată în holul de marmură roz al hotelului din Roma. În jurul ei era forfotă mare, oamenii veneau şi plecau, soneriile zbârnâiau, bagajele erau transportate înăuntru şi afară. Cineva strigă:

— Pronto!

Un angajat al hotelului fugi pe lângă ea purtând o pancartă pe care scria numele „de Vallière”. La recepţie, un american cerea o cameră mai mare, cu duş, iar un recepţioner cu faţă acră mormăia ceva, cum că Roma a fost construită înainte ca duşul să fie inventat, la care americanul i-a replicat sec că romanii au inventat duşul. Undeva, departe, o femeie râdea.

Daniella stătea pierdută în acea zarvă, părând că nici nu respiră.

Arăta complet în dezacord cu locul, inadecvat îmbrăcată pentru Roma. Părea extrem de ciudată în jacheta de tweed, puloverul crem de caşmir şi pantalonii gri de flanel, în timp ce toţi în jurul ei purtau haine uşoare de bumbac, m şi mătase. Aparenta linişte exterioară ascundea însă furtuna din sufletul ei.

Purta aceleaşi haine pe care le avea pe ea de dimineaţă, când îşi părăsise locuinţa din West Kensington.

La fel de împietrită rămăsese şi atunci, când Rupert, soţul ei, năvălise în livingul impecabil acuzând, învinuind şi ameninţând. Nu-l aştepta la ora aceea. De obicei era la lucru. Uitase însă nişte hârtii importante şi bineînţeles, ea era cea vinovată.

— Trebuia să-mi aminteşti! zise el aruncându-i obişnuitele reproşuri răutăcioase. Toată dimineaţa zaci

fără să faci nimic, în timp ce o lume întreagă munceşte! Te crezi vreo regină? Casa e o cocină, sunt atâtea de făcut! O aştepţi pe Dora, menajera? Poţi să ştergi măcar praful, să lustruieşti argintăria sau să faci orice altceva, ca o casnică ce eşti! Că doar nu eşti vreo han

dicapată! Sau cel puţin, să te văd că vorbeşti cu vreo prietenă la telefon! Ah, iartă-mă, am uitat că tu n-ai prietene… Tu nu poţi avea vreo prietenă!

De data asta însă, Daniella nu mai aşteptă ca soţul ei să-şi termine tirada şi părăsi camera demnă şi tăcută.

Jacheta de tweed atârna în cuierul din hol, lângă geantă. Într-un sertar, printre tot felul de nimicuri, erau şi paşapoartele lor, pe care le folosiseră doar în luna de miere. Apucă în grabă jacheta, geanta şi paşaportul ei şi părăsi casa trântind uşa şi sfidându-l pe soţul ei, care striga în urmă:

— Unde naiba crezi că pleci? Treci imediat înapoi!

Când ajunse la colţul străzii, se uită o clipă în urmă şi-l zări pe soţul ei la geam, înlemnit de uimire. Ea însăşi era uimită de curajul ei. După atâţia ani. Mai exact opt ani. Opt ani de abuz şi suferinţă.

Mergea ca teleghidată, străbătând străzi şi parcuri, îndreptându-se direct spre aeroport, fără să aibă un gând clar. Ajunsă acolo, se opri în mijlocul mulţimii de călători. Privindu-i pe fiecare în parte, le invidia figurile senine, ima

ginându-şi povestea fiecăruia. Se bucura ca un copil de acele clipe, ştiind că nu vor dura şi va sosi şi momentul când va trebui să plătească pentru acţiunile ei impulsive.

Se îndreptă spre un ghişeu şi-i ceru unei domnişoare drăguţe de la British Airways un bilet de avion spre Roma.

Tânăra amabilă era uşor uimită de lipsa bagajelor, dar figura ei nu exprima acest lucru, din profesionalism.

Daniella trecu pe la punctul de control al

paşapoartelor şi se aşează undeva, în sala de aşteptare.

Alesese Roma din instinct. Ariana, sora ei, trăia acolo, şi Rupert rar îi dăduse voie s-o viziteze. Ariana se măritase cu fiul unui afacerist italian, asociat al tatălui lor. Cei doi trăiau la Roma.

Dar Daniella nu voia s-o vadă pe Ariana. Ele două nu prea se înţelegeau. Ariana zicea că o exasperează atitudinea Daniellei faţă de soţul ei, hainele ei mohorâte, felul în care se lăsa condusă de Rupert şi în general, stilul ei de viaţă. Dar ea ce putea face? Se obişnuise aşa şi îi era greu să iasă din această rutină. Dar acum, când făcuse acest pas decisiv, cum se va descurca? Nu muncise niciodată. Cum va căpăta ea o slujbă, când toată lumea în jurul ei, deşi super-calificată, abia găsea un loc de muncă? Şi cel mai greu lucru era că toată încrederea în sine îi fusese strivită sistematic de soţul ei. Un milion de întrebări şi niciun răspuns. Oricum nu avea atâta energie, ea, care era obişnuită doar să supravieţuiască alături de Rupert.

Daniella zâmbi amar. Ei bine, în fine ceva s-a schimbat, şi iat-o singură în holul unui hotel din Roma. Nimeni nu ştia unde este şi nici ea nu ştia care va fi următorul pas.

Deşi prima persoană la care se gândise era Ariana, nu avea niciun chef s-o vadă. Sora ei ar triumfa:

— Ţi-am spus eu! şi s-ar grăbi să sărbătorească despărţirea. Daniella nu se simţea în stare de aşa ceva. Parcă îi murise cineva. Ca o binecuvântare, e drept, dar tot trist era.

Şi apoi, Ariana era prima persoană cu care Rupert ar fi luat legătura. Ariana şi Rupert nu se agreau, dar păstrau o relaţie rigidă şi politicoasă.

Dacă n-ar lua legătura cu sora ei, aceasta ar fi nevoită să-i spună lui Rupert că nu mai

vorbise cu Daniella de luni de zile.

Ultima oară când au vorbit, Ariana i-a spus să-şi părăsească odată tiranicul soţ. Atât de uşor de zis şi atât de greu de făcut! După opt ani de umilinţe, ajunsese să creadă tot ce-i spunea Rupert. Deja se credea leneşă, proastă şi neîndemânatică. Şi de ce să nu-l creadă? De ce s-o mintă? Ca soţie ratase singurul lucru de care se credea în stare. Privindu-se în oglindă, nu putea decât să fie de acord cu soţul ei. Era complet inutilă.

Ariana era singura care credea că trebuie să-l părăsească pe Rupert. Ariana citea oamenii. Familia Weston părea un cuplu ideal: el, avocat de succes cu o reputaţie nepătată, nu în elita milionarilor, dar cu bani suficienţi pentru un nivel de viaţă peste mediu, şi ea, o soţie mulţumită, întreţinând o superbă casă în stil vechi, pe bulevardul Lansdowne. Puţini ştiau ce se ascundea cu adevărat în spatele acestei aparenţe.

Şi în fine plecase. Daniella stătea în hol şi din când în când, oamenii o priveau lung. Părea atât de rece în jacheta ei de tweed călduroasă, atât de împietrită, nemişcată.

Voia să-i împărtăşească Arianei vestea

eliberării, dar nu acum. Era prea devreme.

Ştia că va suferi mult, dar acum simţea o mare eliberare, linişte sufletească, şi nu voia s-o tulbure. Va face faţă consecinţelor mai târziu. Acum însă, se simţea incapabilă de vreo mişcare.

Stătea de mult timp în holul hotelului. Lumea venea şi plecă. Recepţionerul o privea ciudat. Femeia asta nu avea niciun bagaj!

Se trezi brusc din reveria ce o cuprinsese, când cineva o apucă violent, smucind-o de braţ, şi căzu la picioarele ei. Când se pregătea să protesteze, văzu că omul se împiedicase de geanta ei.

— Scusi. signorina. zise el încercând să-şi extragă piciorul din curelele genţii.

Un angajat al hotelului se grăbi să-l ajute, în timp ce un cuplu de bătrânei îi privea pantoful pierdut undeva, la câţiva metri în faţă.

Daniela îi sări în ajutor, înrăutăţind lucrurile. Încercând să tragă curelele genţii, le încurca mai tare în jurul gleznelor lui.

— Vai, mă scuzaţi, îmi pare rău, mii de scuze.

— Prego, lăsaţi-mă pe mine, pianissimo! spuse străinul reuşind să se elibereze şi scuturându-se de fire de praf imaginare de pe impecabilul său costum. E-n regulă, zise el zâmbindu-i, eu îmi cer scuze, pentru că am fost neatent.

Era mult mai înalt decât ea, cu părul şi ochii negri, piele fină şi o gură senzuală. Avea un zâmbet maliţios şi o sclipire în ochi când o privea.

— Nu, nu, eu îmi cer scuze, zise ea din ce în ce mai îngrijorată.

— De ce oare toţi englezii spun aşa? zise el ridicându-şi ochii spre cer. Scuze, scuze şi iar scuze… Ai spus o dată. E destul, zâmbi el. Eşti englezoaică, nu? Stai liniştită, că doar nu m-ai omorât. Dă-mi voie să mă prezint: Marcello Veston, şi îmi cer scuze, dar numai o singură dată.

— Vă rog, eu sunt de vină. geanta mea. repetă ea.

— Ei bine, dacă eşti aşa de îndârjită, a fost vina ta şi-ţi accept scuzele, îi zâmbi el larg. Şi acum, hai cu mine la bar să bem ceva. Amândoi avem nevoie de aşa ceva, ce zici?

Obişnuită să facă ce i se spune, Daniella apucă supusă mâna ce i se oferea.

În bar era semiîntuneric, şi în aer plutea un iz uşor de fum de ţigară, amestecat cu miros de vin vechi şi parfum scump.

Barmanul citea un ziar, dar îşi ridică ochii când ei intrară.

— Ce-ai dori să bei? întrebă Marcello şi,

nemaiaşteptând răspunsul ei, îi recomandă: Cred că ai nevoie de un coniac.

— Bine.

Nu băuse niciodată alcool, dar nu se simţea capabilă să protesteze.

Stăteau pe bancheta de piele, unul lângă altul, şi beau tăcuţi din pahare. Daniella se simţea ca-n prima zi de şcoală.

— Nu te-ai prezentat, îi spuse el privind-o cald.

Ea se recomandă întinzându-i mâna formal şi îşi roti o vreme ochii prin încăpere, evitându-i privirea.

— Eşti nefericită, Daniella, constată el scrutând-o cu ochi pătrunzători.

Sângele ei mândru englezesc o făcu să protesteze vehement:

— Nu, nu! Şi brusc, gândindu-se la Rupert, la situaţia ei, o lăsară puterile şi adăugă înfrântă, muşcându-şi buzele: Nu ştiu. Nici eu nu mai ştiu.

— Eu ştiu, îi replică el uşor. Priveşte-mă.

Ea îşi ridică ochii supusă. Privirea lui era atât de caldă şi bună încât lacrimile reţinute alunecară de-a lungul obrajilor ei instantaneu.

— Povesteşte-mi, spuse el luându-i mâna într-o strânsoare blândă. Sunt doar un străin, îmi poţi spune.

Şi ea se trezi mărturisindu-i durerea şi tristeţea, cu o descătuşare disperată. La urma urmei, mai degrabă îşi putea deschide inima în faţa unui străin. Era ca o eliberare. Nu mai trebuia să ţină cont de discreţie, simţea asta. Oricum nu conta ce crede el.

Îi povesti de întâlnirea ei cu Rupert, dragostea lor, speranţele şi visele ei, pe care soţul ei reuşise să le spulbere. Familia nu o putea înţelege. Cita remarcile jignitoare, situaţiile umilitoare în care fusese pusă de Rupert. Se destăinuia cu încredere acestui străin, primind

compasiunea privirii lui în schimb.

Timpul zbura, seara se aşternea peste oraş, ea povestea încă şi el o asculta cu înţelegere şi răbdare nemărginită.

Capitolul 2

Daniella şi Ariana Panetti erau adorabilele fiice ale unui tată italian şi ale unei mame englezoaice.

Vicente Panetti îşi deschisese un restaurant în strada Greek prin anii şaptezeci. Încă din anii cincizeci, după război, oamenii obişnuiţi începuseră să călătorească, deşi era destul de scump. Începând din anii şaizeci însă, prin ofertele lui Thomas Cook, călătoriile prin lume deveniseră accesibile oricui. Principalul punct turistic devenise Spania şi ţărie mediteraneene. În anii şaptezeci, în mare vogă în domeniul culinar erau bucătăriile italieneşti, franţuzeşti şi spaniole. Acest lucru devenise o oportunitate

pentru bucătarii talentaţi. Cafe-barurile, bistrourile, braseriile, pizzeriile, invadară piaţa englezească. Capuccino, espresso, pizza şi pasta deveniseră accesibile şi familiare oricărui englez.

Bineînţeles că dintotdeauna avuseseră aceste lucruri, mai ales în Soho, cartierul comunităţilor de emigranţi, dar erau cunoscute doar de amatorii de gusturi exotice. Acum lumea dorea mâncare pe care de obicei o gusta ocazional.

Cererea pieţei îl determinase pe Vicente Panetti să-şi deschidă propriul local, „La Panetti”, care în curând deveni un succes, asigurându-i un venit constant şi ridicat.

La început nu cunoştea pe nimeni la Londra, dar se integrase repede, reuşind în scurt timp să-şi facă o mulţime de prieteni. Un singur lucru îl nemulţumea: imposibilitatea de a se consulta cu ginerele său, Rupert.

Cel mai bun prieten al său, Michelangelo Maggiore, care se ocupa cu importuri de vinuri, îi era asociat şi se

înţelegea cu el mai bine chiar decât cu un frate.

Vicente era un soţ fericit. Organizând o selecţie de personal, o întâlnise pe frumoasa

Rosemary Morris. Cu părul ei blond, mătăsos, cu pielea fină ca alabastrul, îi răpise instantaneu inima. Dragostea dintre ei era sinceră şi reciproc împărtăşită. Pentru el Rosemary renunţase la ambiţia ei de a termina cursul de psihologie al Universităţii din Londra, devenindu-i în scurt timp soţie şi partener de afaceri.

Fericiţi şi ca părinţi, Rosemary şi Vicente se bucurau de două fiice adorabile. Fiica cea mare, Ariana, se căsătorise cu Carlo Maggiore, fiul partenerului de afaceri al lui Vicente şi totodată cel mai bun prieten al acestuia.

Maggiore era un proprietar de podgorii în Italia şi exportator de vinuri în toată Europa şi în special în Anglia. Vicente obişnuia să spună despre căsătoria copiilor lor că prin acest mariaj câştigau amândoi şi nu pierdea niciunul. Carlo şi Ariana se iubeau mult şi la rândul lor, le făcură părinţilor două nepoţele încântătoare.

Acelaşi tip de alianţă o aşteptau Rosemary şi Vicente şi din partea Daniellei. În fiecare zi de luni, în restaurant se organizau petreceri private, în familie, la care participau toate rudele şi cunoştinţele familiei Panetti şi Maggiore. Daniella însă, îşi alesese ca soţ pe

Rupert Weston, care nu avea nicio tangenţă cu vreuna din cele două familii şi nici măcar nu participase la vreo petrecere Panetti. Rupert era un gentleman englez, ale cărui stil şi caracter nu se potriveau clanului italian. Daniella îl întâlnise la curtea de magistraţi din Marylebone, unde se dusese pentru nişte acte necesare tatălui său. Familia Panetti nu-l agrea şi poate din cauza asta îndârjirea Daniellei de a-l păstra se mărea. Încăpăţânarea ei avea s-o coste. Familia îi repetase la nesfârşit că Rupert se purta neobişnuit de rece cu ea.

— Are o privire de gheaţă, Daniella, nu e pentru tine, o avertizase mama ei.

— Un bărbat rigid ca ăsta nu e bun ca amant, îi spusese Carlo.

Şi toţi, în felul lor, aveau dreptate iar Daniella urma să simtă asta pe propria-i piele.

Pe de altă parte se gândea că nimeni altcineva n-ar mai fi dorit-o vreodată. Ariana era frumoasă şi norocoasă. Dar Daniella nu-şi putea permite să-i dea cu piciorul.

Deziluziile îşi făcură apariţia încă din luna de miere. Vicente le oferise o recepţie de vis la restaurantul familiei şi un voiaj în Positano. Acolo, Daniella văzuse adevărata faţă a lui

Rupert.

Vicente era dezamăgit că ceremonia nu se ţinuse într-o biserică şi îndoielile lui asupra reuşitei acestei căsătorii se accentuau.

Rosemary ştia că legătura celor doi era sortită eşecului, văzând felul în care familia Weston privea bucatele specifice italieneşti.

— Usturoiul e atât de exotic, spusese Henry Weston cu un soi de dispreţ în glas. Sunteţi englezoaică doar, vă place? se întorsese el spre Rosemary.

— Da, replicase ea sec. Cum putea cineva să nu-i savureze mâncarea italienească şi mai ales usturoiul? se întrebase atunci.

Henry Weston era un om mic de statură şi nesuferit. Avea obiceiul să facă remarci caustice despre diverse persoane, fără niciun fel de scrupule. Faţă de alţi oameni, cu care Henry avusese de-a face, Vicente îi răspundea de fiecare dată „tăindu-i macaroana”, ca un adevărat italian ce era.

Rupert băuse excesiv la nuntă. Deşi nu era atât de beat pe cât părea, reacţiile lui erau ciudate. Tot drumul spre Sorrento, tentativele ei de apropiere fizică fuseseră

respinse violent de proaspătul soţ. Crezuse că sobrietatea lui

tipic englezească îl făcea să se poarte astfel. Speranţele îi fuseseră spulberate când, ajunşi la destinaţie, în apartamentul nupţial, Rupert nu fusese în stare să facă dragoste.

Era virgină când se măritase. Mama ei o întreba adesea, înainte de căsătorie, cum este Rupert la pat, susţinând că într-o căsnicie, sexul este foarte important. Dar Daniella n-o ascultase. El nu dorise să se culce cu ea înainte de căsătorie. Păruse şocat la propunerea ei de a se muta împreună, fără acte. O întrebase vizibil nervos dacă o mai făcuse cu altcineva înaintea lui. De fapt singurii prieteni, înaintea lui Rupert, îi cunoşteau familia şi o respectau prea mult, păstrând distanţa. Rupert susţinea că, în cazul în care n-ar fi fost virgină, nici nu s-ar fi pus problema să se căsătorească.

Daniella ar fi trebuit să-şi dea seama de atunci, dar orbită de iubire, încredere şi speranţă şi mai ales de încăpăţânarea de a le demonstra părinţilor contrariul, s-a aruncat orbeşte într-o căsnicie care nu i se potrivea.

Primele reproşuri a început să i le facă în prima dimineaţă după nuntă:

— Noaptea trecută mi-ai fost de mare ajutor, o învinuise el sarcastic. Ea îl privi

mirată.

— Ce vrei să spui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Daniella, un bărbat are nevoie de puţină stimulare. Ai fost ca un peşte mort. Inutilă. Ochii ei se măreau pe măsură ce acuzaţiile nedrepte năvăleau. Ce a fost comportamentul de aseară? insistă el.

— Ce vrei să spui? Pentru Dumnezeu, lămureşte-mă.

Ce-am făcut?

— I-N-U-T-I-L-A.

— Dar. Rupert, eu nu am niciun fel de experienţă. Aminteşte-ţi: sunt virgină!

— O nevastă bună ar fi ştiut, replicase el acru.

— Nu înţeleg, murmurase ea abia stăpânindu-şi lacrimile.

— Un bărbat are nevoie ca soţia lui să-l încurajeze, îşi fluturase el teatral mâna prin aer. Pe când tu.

— Dar, Rupert, am încercat, suspinase ea.

— Vreau să-ţi spun că astă noapte ai fost atât de atrăgătoare ca o cizmă.

Lacrimile descătuşate şiroiau pe faţa ei lividă de uimire şi umilinţă.

— Bine că plângi! Doamne. De ce oare femeile plâng când ştiu că nu au dreptate? Bine zicea tata.

— Da, da. Tatăl tău. spuse ea gândindu-se la faţa inexpresivă, mustaţa perfectă şi ochii reci ai lui Henry Weston.

— Ce vrei să spui? întrebase el suspicios.

— Mă refer la faptul că mereu îl citezi pe tatăl tău.

— Dar are dreptate! Să nu îndrăzneşti să-mi critici tatăl, replicase el ameninţător.

— Oh, Rupert, nici nu mă gândesc. Dar nimeni, nici măcar tatăl tău, nu poate avea tot timpul dreptate.

— Idioato! Cretino!

Ea se ridicase brusc de la masă, dând să plece, însă el îi apucase cu violenţă braţul.

— Niciodată să nu mă mai înfrunţi şi nici să nu îndrăzneşti să-mi întorci spatele! Mă auzi? Niciodată! Acum stai naibii jos.

Ea se lupta să scape din strânsoare, când un chelner venise şi Rupert se văzuse nevoit s-o elibereze. Cum îi dăduse drumul, în ciuda ameninţărilor şi ordinelor lui (ea

încă nu făcuse cunoştinţă cu pedepsele aplicate în caz de neascultare), Daniella fugise în dormitor, se aruncase în pat şi plânsese până când, istovită, adormise.

Rupert nu-şi făcuse apariţia în cursul zilei.

Ea nu părăsise dormitorul elegant al hotelului, care avea o panoramă spectaculoasă şi era destinat cuplurilor romantice şi pasionate. Admira de pe balcon priveliştea calmă a mării de cobalt şi a cerului azuriu, singură, speriată şi pierdută. Cina o luase în restaurantul hotelului, ascunzându-şi ochii roşii de plâns în spatele unor ochelari fumurii, sub privirile compătimitoare ale chelnerilor. Proprietarul hotelului, signor Colione, încercase s-o abordeze amabil, însă ea refuzase politicos şi scuzându-se se retrase în cameră.

Rupert apăruse într-un târziu, pe înserate. Ea îşi ridicase faţa răvăşită de plâns.

— Eşti dezgustătoare, remarcase el vizibil scârbit. Hai, fă-ţi bagajele!

— Poftim?

— Fă bagajele. Ne întoarcem la Londra.

— Dar suntem în luna de miere.

— Nu! E o vacanţă plătită de tatăl tău, în ţara lui, printre prietenii lui nenorociţi. De acum încolo nu voi mai accepta nimic de la el, mă auzi?

— Dar Rupert, e tatăl meu.

— Taci! Asta-i lună de miere? Halal! Şi ce mai mireasă. zise el batjocoritor.

— Ce spui?

— Taci şi împachetează!

Se întorseseră la Londra, unde Daniella îşi începuse cruciada de cucerire a propriului bărbat, încercând să se facă dorită şi utilă. Pe atunci stăteau într-un apartament în Lancaster Gate.

Rupert se schimbase. În drum spre casă, păruse foarte nerăbdător s-o atingă, s-o dezbrace. O dată ajunşi acasă, nici nu intraseră bine pe uşă şi pasiunea din Rupert se descătuşase şi, pentru prima oară, făcuseră dragoste. Daniella nu se simţea satisfăcută fizic, dar văzându-l pe Rupert aşa înflăcărat, se bucura că poate pârn la urmă totul va intra pe un făgaş normal. Îşi zisese că nunta, călătoria şi faptul că se aflase într-o ţară străină erau cauzele care-l făcuseră pe soţul ei să reacţioneze în felul acela ciudat şi grosolan. Totul decursese normal timp de o lună. Era o soţie ocupată: gătea, pregătea masa, în aşa fel încât Rupert găsea mâncarea caldă pe masă, când se întorcea de la lucru, făceau dragoste în fiecare seară – grăbit şi nervos, e drept, dar probabil, presupunea ea, aşa era normal. Într-o zi însă, soţul ei se întorsese acasă nervos şi

Începuseră criticile. Mâncarea era oribilă, şi nu merita decât să fie aruncată la gunoi.

— De ce-mi faci asta? o certase el ca pe un copil. Ea începuse chiar să creadă că este vinovată de tot ce o acuza.

O certa mereu şi ea accepta totul cu capul plecat. Urma iertarea şi partida rapidă de amor. Un timp, totul mergea mai bine, până când Rupert se întâmpla să se întoarcă iar nervos de la lucru şi povestea se repeta.

Devenise obsedată de ideea de a-l mulţumi din toate punctele de vedere: mâncarea să-i fie lui pe plac, casa să strălucească de curăţenie, să-l atragă fizic. Toate astea pentru un calm relativ, pentru că inevitabilul se producea mereu.

Încerca să se mintă singură de fiecare dată că nu se va mai repeta, dar în subconştient aştepta cu groază următoarea criză. Disperată, încerca să menţină liniştea în casă cu orice preţ.

Rupert era un avocat de mare succes. Acelaşi tip de comportament îl avea şi în sala de judecată. Şi funcţiona bine. Dar judecătorii erau deseori nevoiţi să-l tempereze.

După cinci ani, se mutaseră de pe strada Lancaster Gate într-o superbă casă pe

Lansdowne. Aveau tot ce-şi doreau. În acel moment, Rupert hotărâse că trebuie să-şi întemeieze o familie adevărată.

Nu aveau prieteni şi soţul ei o învinuia şi de asta. La început, dădeau petreceri pe care Daniella le patrona strălucit, în urma experienţelor de o viaţă la restaurantul tatălui ei. Dar în loc să se bucure de ele, se plimba nervoasă şi stresată toată seara printre invitaţi, privindu-l îngrijorată pe soţul ei. Invitaţii îi simţeau starea şi o ajutau prin încurajări amabile şi sincere. Doar Rupert o privea tăios, aşteptând parcă vreo stângăcie. Ceva tot reuşea să-l nemulţumească şi după tirada de reproşuri, hotărâse că e imposibil să mai organizeze petreceri.

Problemele mai mari începuseră când, după nenumărate încercări, ea văzuse că nu poate rămâne însărcinată. Se dusese la control, la un ginecolog, şi după nenumărate teste doctorul o informase că ea este perfect aptă pentru procreere şi, evident, soţul are probleme.

Disperată la gândul reacţiilor lui Rupert, păstrase o vreme secretul, până într-o seară, când îşi luase inima în dinţi şi-l informase şovăitor despre rezultatele testelor.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui că eu. tremura el de furie nestăvilită.

— Dar aşa a spus doctorul, îndrăznise ea timidă. Mai faci nişte teste, poate.

— Doctorul! pufnise el dispreţuitor. Ce ştie doctorul ăsta? La cine te-ai dus? Nenorocitul ăla de feminist? Vina mea, vina mea. Îngână el. Mereu e vina bărbatului! Uită-te

bine la mine: nu am nimic, mă înţelegi? Nimic.

Din acel moment începuse să-l urască. Resentimentele reţinute atâta timp în ea crescuseră şi deja îşi dispreţuia soţul.

În una din rarele ocazii când cinau în oraş cu nişte cunoştinţe, întrebaţi de ce nu fac copii, Rupert replicase:

— Soţia mea nu poate, din păcate.

Când ajunseseră acasă, în dormitor, îl auzise scuzându-se:

— Îmi pare rău, dragă. Sper că nu te-ai simţit prost. Dar cum te poţi simţi când ştii că nu eşti fertilă?

Daniella rămase împietrită de uimire: soţul ei CREDEA că ea e de vină. Îi venea să râdă şi să plângă de frică şi uimire.

I se confesase o dată Arianei, care simţise că ceva nu mergea în căsnicia lor. Regretase repede. Ariana o somase să-l părăsească urgent, neînţelegându-i toleranţa, scuzele şi speranţele deşarte cu privire la schimbarea lui. Şi Daniella se trezise cu un motiv în plus să nu-l părăsească pe Rupert. Dacă ar fi făcut-o, Ariana, pe care era puţin geloasă, ar fi jubilat: „Ţi-am spus eu?”

Dar Daniella era înspăimântată. Ariana fiindu-i soră, nu-i observa defectele. Rupert avea dreptate. Sigur avea o mulţime de defecte. Şi dacă l-ar părăsi, cine ar accepta-o? Ce ar putea face? Ar iubi-o cineva măcar cât Rupert? După ce o certa, Rupert mereu îi spunea că o iubeşte, că o iartă. Cine ar mai avea răbdarea şi bunătatea lui? Era din ce în ce mai dependentă de el.

Pe de altă parte, erau şi momente fericite. După fiecare ceartă venea şi iertarea. Şi dura. Dura o lună, o săptămână, o zi. Şi groaza că va greşi din nou o făcea să nu se mai bucure de clipele de linişte. Trăiaîntro teroare continuă.

Fără el ce era? Doar o chema doamna Rupert Weston. Fără el era pierdută.

Totul până în ziua aceea, când după un atac nu foarte violent, câteva vorbe nu prea grele, paharul s-a umplut şi l-a părăsit brusc, fără nicio explicaţie. Făcuse ceva care nu-i stătea în fire.

Plecase, lăsând în urmă un soţ furios, şi se aruncase într-o aventură nebunească. Nu-i stătea în fire nici să se destăinuiască unui străin. Iat-o, însă, povestind toate acestea primului venit.

Capitolul 3

Povestea de mai mult timp. Barul se umpluse de consumatori care plecaseră în timp, rând pe rând.

În cele din urmă se opri epuizată, nu atât fizic cât psihic, la rememorarea traumelor pe care le îndurase.

— Iartă-mă că te-am plictisit, zise ea privindu-l în ochi.

— Trebuie să mănânci ceva, spuse el evitând să comenteze în vreun fel povestea vieţii ei. Hai să cinăm. Eşti invitata mea.

— Nu am cu ce să mă îmbrac, se nelinişti ea. Uită-te la mine.

— Mergem într-un local discret. Oricum, s-a lăsat frigul. Eşti foarte bine îmbrăcată, îi zâmbi el. Dacă vrei să te duci până în cameră, te aştept în holul hotelului.

— Poate ai treabă. Ţi-am răpit deja atât de mult timp.

— Nu. Sunt în călătorie de afaceri. Sunt singur. Oricum nu aveam cu cine să cinez. Mi-ar face plăcere să-mi ţii de urât, spuse el cu o privire caldă.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Dar se simţea atât de bine, parcă eliberată un pic de povara nefericirii ei, încât acceptă şi se duse până în cameră.

Uitându-se în oglindă rămase surprinsă. Faţa ei era calmă, destinsă, cum nu mai fusese de multă vreme. Ba, mai mult de atât, era chiar frumoasă. Avea o sclipire nouă în ochi. În camera aceea impersonală de hotel, se simţi

brusc bine şi, ca niciodată, încrezătoare.

Acest bărbat, Marcello, un necunoscut în fond, evident o plăcea. Nu fugise de ea cum o avertizase Rupert că se va întâmpla în cazul în care ar cunoaşte alt bărbat. Nu numai că nu fugise, dar şi insistase să ia cina împreună!

Bineînţeles că ştia ce dorea acest Marcello. Rupert îi explicase că asta vor toţi bărbaţii, că nevoile lor sunt diferite de ale femeilor, acesta

fiind şi motivul pentru care a face dragoste, pentru el, echivala cu un asediu, indiferent de dorinţele ei. De-aia se şi întâmpla ca uneori, bărbaţii să se uite după ea. Nu pentru că era frumoasă sau atrăgătoare, ci din cauza dorinţelor lor primitive.

Sexul devenise pentru Daniella o povară, o îndatorire neplăcută pe care o suporta prefăcându-se, fără spontaneitate sau pasiune. Citise despre orgasm, tandreţe, preludiu şi împlinire şi după reviste, lucrul ăsta trebuia să i se întâmple şi ei.

Reflectând la toate astea, o idee i se înrădăcină în minte şi în final decise: va face dragoste în seara aceea cu Marcello. Chiar dacă totul va fi doar carnal, fără dragoste. După cină îl va invita în dormitorul ei şi vor face dragoste. Pentru prima oară în viaţa ei va avea orgasm!

Într-un colţ al camerei era o tavă cu un fierbător şi câteva pliculeţe de ness şi de ceai. îl va invita după cină la o cafea. Dacă cele spuse de Rupert erau adevărate, se va da la ea şi atunci ea va răspunde. De fapt, după cât de calm o ascultase povestind atâtea ore de ce să-l dezamăgească?

Era un om atât de drăguţ. îi observase

carnaţia, părul de abanos, ochii blânzi. Tremurând încântată la gândul ăsta, se rujă, se pieptănă, şi se grăbi să

coboare în hol. Măcar va afta cum e să faci sex altfel decât cu Rupert.

În lift îşi aminti de SIDA şi începu să-şi pună problema dacă Marcello va ţine cont de asta.

Marcello o aştepta în hol. O întâmpină zâmbind şi ea simţi că pluteşte de fericire, roşind la gândurile care-i trecuseră prin cap cu câteva momente înainte. Se luară de mână ca nişte îndrăgostiţi şi părăsiră hotelul.

Restaurantul era un pic în afara Romei. El conducea rapid un Ferrari pe străzile mărginite de chiparoşi, până ajunseră la o căsuţă roz umbrită de eucalipţi, a cărei firmă abia se desluşea. Iniţial ea se sperie, apoi se gândi că poate lui îi era ruşine cu ea şi preferase să nu se afişeze împreună, aducând-o într-un local dubios şi retras.

Dar în interior era altă poveste. Holul avea un aer familial, cu pereţii plini de portrete de familie vechi şi un covor scump, de calitate, pe podea. Sala de mese era impresionantă. Chelneri în frac negru, miros familiar de usturoi şi condimente pluteau în atmosferă.

Patronul se grăbi să-i întâmpine entuziast.

Vorbeau italiana, dar Daniella înţelegea.

— Signor Veston, ce plăcere. O masă de două persoane?

— Văd că eşti tare ocupat în seara asta, Domini.

— Ca de obicei. Dar pentru tine mereu se găseşte loc.

— Vii des aici? întrebă Daniella aşezându-se la masă.

— Înţelegi italiana?

— Ţi-am zis că tata e italian.

— Dar nu e neapărat necesar.

— Are şi un restaurant.

— Atunci comand eu pentru amândoi?

— Nu, nu, protestă ea, nu ştii mai bine ca mine ce e bun.

— Totul e bun aici, spuse el, şi avea dreptate. Comandară paste cu spanac, apoi miel cu ciuperci şi la

sfârşit fructe şi espresso.

Marcello făcu o conversaţie uşoară, discutând despre Roma, plângându-se puţin de poluare.

— În oraşul meu, Florenţa, străzile sunt prea înguste pentru maşini. E o binecuvântare. Bineînţeles, la Veneţia e la fel, spuse el zâmbind.

— La Londra e un coşmar. Aerul e de-a dreptul periculos.

Dar de fapt nu despre poluare vorbeau. Vorbeau despre ei. Familia lui avea o fabrică de pantofi în Florenţa şi din când în când, el venea cu treburi la Roma.

— Sunt mai mult un agent de vânzări, se plânse el. Cumnatul şi mama mea conduc toată afacerea.

— Vai, ce frumos! se entuziasm ea, gândindu-se la propria familie.

— N-o cunoşti pe mama, se strâmbă el. O iubesc, nu zic, dar. pentru ea voi fi mereu bambino piccolo.

Într-un târziu plecară.

Marcello conducea cu viteză pe drumul de întoarcere. Daniella se simţea ireală, ca într-un vis, nerecunoscându-se lângă acest străin chipeş, la un milion de kilometri depărtare de casa şi de viaţa ei cu Rupert.

În holul hotelului, el părea că vrea să-şi ia rămas-bun. Murmurând un „noapte bună”, când să plece, Daniella îl apucă uşor de mână.

— Nu mai bem o cafea împreună?

El o privi uimit. Şi pentru o clipă ea crezu că l-a şocat. Părea confuz, dar totuşi o urmă până

la lift. Inima Daniellei galopa nebuneşte şi mâinile îi tremurau. Urcară în tăcere. În faţa uşii, se trezi că nu reuşeşte să bage cheia în broască.

— Lasă-mă pe mine. Mâna lui apucând cheile, îi arse degetele.

Intrară şi se priviră câteva clipe în tăcere. Spre uimirea ei simţi ceva, ca o căldură plăcută, necunoscută, în abdomen. Gâtul i se uscase de emoţie şi genunchii îi tremurau.

Se apropie de el şovăitoare şi prinzându-l de haină, îl privi cu ochi plini de dorinţă. El îi răspunse printr-un sărut. Şi, fără să ştie cum, ajunseră în pat.

Era ceva cu totul nou pentru ea. Moale, dulce, şi adânc precum oceanul. Simţea că se topeşte în sărutarea lui, în el, picătură cu picătură; toţi nervii, toţi muşchii, sângele, oasele devin parte din el, şi pentru prima oară, simţi că trăieşte.

— Deci într-adevăr aşa este, murmură ea desprinzându-se de el ameţită şi căutând un punct de sprijin.

— Vrei să spui că.

— Da, recunoscu ea, e pentru prima oară.

— Mamma mia, sărăcuţa de tine.

— Nu, a fost minunat, spuse ea abia reţinându-şi lacrimile.

— Sărăcuţa, repetă el şi, în momentul următor, ea se trezi brusc sub impactul vorbelor lui. Era de plâns. Ce făcuse? Ce fusese în mintea ei? Fugise din propriul cămin, fără bagaje, părăsindu-şi soţul, dezamăgindu-l, înşelându-i aşteptările.

Era într-un hotel unde nimeni nu ştia de ea. Familia putea fi îngrijorată. Şi pe deasupra, se şi agăţase de primul străin, cu care se culcase imediat, pe neaşteptate. Doamne, îşi pierduse minţile?

— Pleacă, te rog! izbucni ea brusc.

— Poftim?

— Du-te, repetă ea, sub imperiul panicii.

— Ce-am făcut? Am zis ceva nepotrivit? Te-am supărat cu ceva?

— Pleacă.

În timp ce el îşi trăgea pantalonii, nici nu se uită la el. Îi aruncă şi cămaşa în braţe, aproape împingându-l pe coridor. Un cuplu intră în camera de alături, privind-o cu zâmbetul pe buze, şi ea realiză că e aproape goală.

— Adio! strigă ea trântind uşa. Se târî în pat, trăgându-şi cearşafurile în jurul ei şi strângând din pleoape.

Adormi visându-i corpul superb, îmbrăţişările pasionate, tandreţea şi răbdarea. Fusese o zi lungă.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare o sună pe Ariana.

— L-am părăsit.

— Bănuiam. M-a sunat.

Daniella aştepta cunoscutul „Ţi-am spus eu!”, dar nu-l auzi.

— Unde eşti?

— Aici, la Roma. La hotelul de pe via Condotti.

— Stai acolo că vin să te iau. Vai, Dani, ce bine-mi pare! Mult curaj trebuie să fi avut!

Daniella nici nu se bucura şi nici nu i se părea că e vreo curajoasă. Era tulburată de experienţele din noaptea trecută. Nu se simţise niciodată atât de detaşată de tot ce însemnase pentru ea stres.

Ariana întârzie un pic. Vila ei de pe una din colinele Romei era destul de departe de hotelul unde era cazată sora ei. Daniella era deja moartă de foame. O altă noutate: ei nu-i era niciodată foame dimineaţa. Acum se simţea în stare să mănânce un taur. Nu îndrăzni să se ducă în restaurant. Marcello putea fi acolo şi ea simţea că nu-l poate înfrunta. Comandă în cameră cornuri, cafea şi suc de portocale.

Auzi o bătaie uşoară în uşă şi deschise sperând că

este room-service-ul. Deschise şi dădu nas în nas cu Marcello. îl privi stupefiată.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, o somă el.

Daniella ezită, uimită de expresia jignită de pe chipul lui.

— De ce mă tratezi aşa?

— Ştiu, am greşit.

— M-ai folosit, mai bine zis. M-ai folosit şi m-ai aruncat. Te-ai gândit vreo clipă cum m-am simţit?

Brusc, ea realiză sentimentul. Simţise asta pe pielea ei. Deschise gura să-i ceară scuze şi să se explice, dar era prea târziu. Marcello plecase deja. Un angajat al hotelului îi adusese o tavă cu micul dejun comandat.

Se uită fără poftă la cornuri. Arătau apetisant, dar ei îi pierise pofta de mâncare.

Auzi o altă bătaie în uşă şi se grăbi să deschidă crezând că poate fi Marcello. Era Ariana.

— Dani, cât mă bucur să te văd! zise ea sărindu-i în braţe.

— Când ai vorbit cu el?

— Astă-noapte. Ariana se aşeză pe un fotoliu şi continuă: Părea nervos. Nu voia să pară îngrijorat. M-a întrebat ca fapt divers dacă ştiu ceva de tine. Şi i-am spus că nu ştiu nimic, povesti ea deschizându-şi geanta şi scoţând un pachet de Marlboro. Ştiam că în cele din urmă îţi vei lua inima în dinţi şi-l vei părăsi. Până acum n-ai plecat niciodată fără să-l anunţi. Draga de tine. Cât trebuie să te fi chinuit!

Ariana se ridică în picioare. Daniella se gândi că sora ei era cum ea nu va putea fi niciodată. Înaltă, elegantă, cu o coafură impecabilă. Daniella era o combinaţie de Vicente şi Rosemary, cu ochi căprui, brunetă şi minionă. Ariana era copia fidelă a mamei sale, cu picioare lungi, gura generoasă, păr blond natural şi ochi albaştri. Avea un soţ care o adora, doi copii frumoşi, conducea o galerie de artă

şi avea o casă superbă pe una din cele

şapte coline ale Romei.

— N-ai bagaje? constată Ariana, râzând. Tipic Dani!

— Ce vrei să spui?

— Nimic, doar că eşti atât de dulce. Eu mi-aş fi luat mai întâi toate bijuteriile. Hai să plecăm.

În timp ce predau camera, Daniella îl căuta din priviri pe Marcello. În zadar.

Se suiră în micul Citroën galben al Arianei şi porniră spre dealurile Romei.

Vila Arianei era mare, răcoroasă şi spaţioasă. De la fereastră se putea vedea Vaticanul în ceaţă. Casa era înconjurată de chiparoşi şi măslini. Părea o scenă de film.

Daniella îşi scoase pantofii, ciorapii, şi îşi răcori picioarele pe marmura rece a pardoselii.

Ariana îi dădu nişte rochii uşoare de vară, cumpărate din Positano. Numele oraşului îi amintea de luna de miere ratată. Rochiile erau de mătase şi viu colorate, vesele. Daniella le privea întinse pe pat, ezitând.

— Sunt atât de drăguţe, Ariana, dar ştii că nu port aşa ceva.

— Ba să le porţi. O să-ţi schimbe starea de spirit. Pot să-ţi mai dau câteva.

— Din Positano?

— Doamne, la ce ţi-e gândul!… sesiză Ariana amintindu-şi de nefericita lună de miere a surorii sale.

— Ei, nu mai contează. A fost şi a trecut, spuse Daniella nepăsătoare, şi gândindu-se la Marcello obrajii i se împurpurară. Ce corp avea! Şi cât de tare o durea amintirea lui. Chiar trebuia să sufere iar? Şi parcă durerea amintirii lui Marcello era mai puternică.

— Hai, iubito, o să-ţi treacă. Inimile frânte sunt pentru adolescenţi, o încurajă Ariana.

Sora ei credea că suferă din cauza lui Rupert. Şi ea nici nu se gândea la el. Nu simţea nicio durere, nici vină, nici părere de rău. Se simţea doar lipsită de încredere în sine, plină de dezgust. Cu Marcello era altă poveste. Simţea că a lăsat să-i scape printre degete ceva foarte preţios.

— Poţi sta aici cât doreşti, Dani. Carlo şi cu mine vom avea grijă să nu duci lipsă de nimic, până vei lua o hotărâre. Acum fă un duş, pune-ţi o rochie drăguţă şi coboară la masă într-o oră. Te aşteptăm pe terasă, adăugă Ariana închizând uşor uşa în urma sa.

Capitolul 5

Rupert Weston pierdu un caz în dimineaţa aceea, spre uimirea apărării şi a judecătorului.

— Ai cam făcut-o de oaie, remarcă sarcastic un coleg.

Rupert îi zâmbi acru şi se grăbi să părăsească tribunalul. Nu se putea concentra la nimic altceva. Gândurile îi zburau la Daniella. Unde era?

Unde naiba putuse să dispară aşa? Intră în localul unde obişnuia să ia masa de prânz şi-şi comandă ceva, la întâmplare, rumegându-şi gândurile. Colegi de breaslă intrau şi ieşeau, felicitându-se reciproc, râzând, glumind, dezbătând. Niciunul nu-l băgă în seamă. Îl părăsise toată lumea.

Dar lui nu părea să-i pese. Nu era obişnuit să cultive prietenii. Tatăl său îl avertizase asupra pericolului de a te încrede în cineva. „Mereu au un interes. Mereu sunt puşi pe profit. Mereu te lasă la greu. Banul din buzunarul tău ţi-e singurul prieten adevărat. Ţine-l acolo. Nu-l arunca în stânga şi-n dreapta. Vei fi luat de prost. Găseşte-ţi o femeie şi lasă-i pe alţii”. Mama lui Rupert era genul de femeie care nu ieşea din cuvântul soţului. Avea grijă de casă şi atât.

Soţii Weston nu o găseau pe Daniella potrivită pentru

fiul lor. „Sânge italienesc! „Erau xenofobi. Nu părăsiseră Anglia şi îi insuflau şi fiului lor aceleaşi sentimente.

Spre nemulţumirea lor însă, îşi alesese o frumoasă corcitură italo-engleză. Sângele ei italian îl făcea să se simtă mult superior ei.

La început ea nu realiza diferenţa, dar el se străduise sistematic să-i inoculeze simţul ierarhiei în familia lor.

Rupert se iubea doar pe sine. Se adora şi adora poziţia pe care o deţinea. El era undeva sus, pe un piedestal. Şi toate acestea din vina tatălui său, care de mic îi inoculase ideea, că el e cea mai bună şi importantă persoană din

lume.

Totuşi ceva se întâmplase. Avea vreo şase ani. Nu va uita niciodată ziua aceea. Venise de la şcoală cu un desen pe care profesoara îl lăudase. Îi spusese chiar că poate ieşi un mare talent din el. Îl trimisese acasă să le spună părinţilor să fie mândri de el. Desenul reprezenta un copac cu un cuib şi o păsărică în el. Era destul de reuşit pentru vârsta lui. Copacul şi frunzele însă, erau chiar foarte bine realizate.

Tatăl său privise o clipă desenul. Rupert aştepta emoţionat reacţia lui. Voia să-l laude, să-l felicite.

— Puteai să te străduieşti mai mult. Parcă e desenată de un amator, zisese tatăl lui mototolind hârtia şi aruncând-o la gunoi.

— Amatorii o fac din dragoste, suspinase mama lui. Era pentru prima oară când el îşi văzuse părinţii contrazicându-se. În secret îi luase desenul de la coşul de gunoi, îl netezise şi-l pusese pe uşa dormitorului.

— Să nu mai crezi ce-ţi spune toată lumea. Profesoara te minte, nu vezi? E clar că vrea ceva de la tine. Altfel de ce te-ar minţi? îi spusese tatăl lui.

Şi avea dreptate. A doua zi, când îi povestise

profesoarei întâmplarea, aceasta întrebase:

— De ce, Rupert?

— Tatăl meu ştie că nu era bine desenat.

— Bine, atunci uite cum facem. De acum încolo îmi dai mie desenele tale şi le vom pune pe panou, în atelier. Bine? îi zâmbise ea cald.

Era clar că tatăl lui avea dreptate. Profesoara îi ceruse ceva. Tatăl său avea mereu dreptate. Deseori îl sfătuise: „Însoară-te cu o femeie ca mama ta. Femeia trebuie să ştie unde îi e locul. Trebuie educată. Dă-le un deget şi-ţi vor lua toată mâna”.

Şi aşa făcuse şi cu Daniella. Dar ceva se întâmplase. Undeva greşise. Unde naiba?

Casa era un haos total. Unde era Daniella să-i dea cămăşile, şosetele, să-l sfătuiască cu ce să se îmbrace? Dimineaţa fusese nevoit să răstoarne toate sertarele. Şi era pentru prima oară când nu-şi băuse cafeaua înainte să plece la serviciu. Îl depăşeau toate problemele casnice. Niciodată nu umblase cu toate maşinăriile alea din bucătărie. Nici măcar nu

A

ştia cum funcţionează. Într-un cuvânt, n-avea niciun chef să se ducă acasă şi să dea ochii cu dezastrul lăsat în urmă. Trebuia s-o aducă cu

orice preţ înapoi şi bineînţeles s-o pedepsească aspru. Să se înveţe minte odată!

Cineva se aşează lângă el.

— Bună, Rupert. Care-i treaba? Eşti cam şifonat. Ai cam dat-o în bară cu procesul, azi.

Era Selina Wright, ultima persoană de care avea chef Rupert în halul de nervi în care era. îl cam speria femeia asta. îi amintea de Ariana, cumnata lui. Era genul de femeie independentă, sigură pe ea. Diferenţa era că Selina avea părul negru şi bogat, pieptănat pe spate. Era o bună

avocată. Totdeauna el susţinuse însă, că meseria asta nu e pentru femei.

— Mă interesează ce-a fost cu tine azi. Ţi-a pierit ciripitul? întrebă ea cu o urmă de sarcasm muşcător în glas.

Îi venea s-o omoare.

— Taci, Selina! Vezi-ţi de treaba ta. N-am timp de prostii, o expedie el.

— Dar care-i problema? Nu poate fi aşa grav, îl iscodi Selina scrutându-l cu o privire sfredelitoare.

— Ba bine că nu! pufni el.

— Prostii, Rupert. Te cunosc bine. Nimic nu te atinge, zise ea fluturând energic din mână.

— M-a părăsit Daniella! izbucni el teatral.

enervat vizibil de insistenţele ei.

— Bravo ei! Aşadar micuţa Dani a făcut-o în sfârşit, după atâţia ani.

— Ce vrei să spui? întrebă el, nedumerit de reacţia Selinei.

— Sunt doar uimită că a suportat atâta, replică ea calm.

— Poftim??

— Chiar nu-ţi dai seama, Rupert, nu? murmură ea compătimitor.

— Nu înţeleg ce insinuezi, se răsti el în defensivă. Deja discuţia luase o turnură neplăcută. Se aştepta la ceva compasiune. îl punea într-o situaţie jenantă.

— Nu toţi îţi sunt duşmani, Rupert. Tratezi oamenii cu aroganţă şi lipsă de respect şi asta primeşti şi tu în schimb. De asta şi câştigi atâtea cazuri. Eşti lipsit de scrupule. Crede-mă, mai toţi oamenii sunt de treabă. Dar tu eşti orb. Şi Daniella e cea mai bună dintre toţi. Prea bună. Mi-ar fi plăcut s-o trezesc un pic la realitate.

— Dar tu de unde o ştii?

— Petrecerile de la Panetti. O ştiu din vedere. Obişnuiam să mă duc cu părinţii la restaurantul familiei, din Soho. Frumoasă familie. Pe vremea aceea avea un gen de sclipire în priviri. Tu ai

reuşit s-o omori, se întoarse ea brusc spre el privindu-l cu reproş.

— Nu sunt obligat să-ţi ascult, zise Rupert ridicându-se brusc.

— Stai jos! ordonă ea autoritar. El o ascultă. Aşa. Acum urmează o întrebare: o mai vrei înapoi?

— Ai vreo propunere?

— Ştii cumva de ce te-a părăsit?

— Nu. bine, acum, eu ştiu? Nu mă asculta uneori şi atunci eram nevoit. În fine, ideea e că o femeie trebuie să-şi ştie limitele, nu? Dacă greşesc, trebuie pedepsite, altfel scapă de sub control, pledă el convins.

— Eşti sigur? Cine te-a învăţat asta? întrebă ea uimită, privindu-l atent.

— Tatăl meu.

— Bietul de tine! Ai auzit vreodată de egalitatea între sexe?

— Nu ţine. Cel puţin nu într-o căsnicie.

— Ba tocmai acolo e cea mai importantă. Uită-te la părinţii Daniellei.

— Dar tatăl ei e italian. La ei e altfel.

— Nu văd legătura.

— Sunt altfel decât noi.

— Prin ce?

— Nu sunt englezi.

— Încă o dată, ce are a face? Ai citit Shakespeare?

— Da.

— Îţi spune ceva „Neguţătorul din Veneţia”?

— Da, dar.

— Dacă ne tai, nu sângerăm? Dacă ne gâdili, nu râdem? Dacă ne otrăveşti, nu murim? Toţi suntem la fel. Indiferent de ce ţi-a inoculat tatăl tău. Chinezi, ruşi, americani, africani şi italieni, simţim la fel, iubim la fel, suferim la fel. *Arătăm* altfel. În interior, însă, avem aceeaşi structură. Bineînţeles că orice pădure are uscăturile ei. Dar dacă nu ţinem cont de cei din jur, asta ne e răsplata şi să nu ne mire, conchise ea dând peste cap paharul şi bătându-l prieteneşte pe umăr. Ne mai vedem noi, zise ea dând să plece.

— Ziceai că ai o idee cum s-o aduc înapoi.

— Trebuie să te gândeşti singur. Rupe, chiar eşti un dinozaur, râse ea lăsându-l mai confuz decât îl găsise.

Cu tatăl său totul fusese clar. Şi uite că vine una să-i răstoarne toate principiile sănătoase.

Reveni cu gândul la problema lui. Unde putea să se ducă? Singurul loc care-i venea în minte era Ariana. În Italia! Nenorocita aia de ţară îi amintea de eşecul lunii sale de miere. De fapt era eşecul ei. Ea greşise. Totuşi se vedea nevoit să se ducă pentru a doua oară acolo.

Dar nu imediat. O va lăsa să fiarbă un pic, să realizeze că fără el nu poate. Bineînţeles că o va pedepsi, dar până la urmă se vor împăca. Îi va arăta el cine e şeful. O va aduce acasă, unde-i este locul.

Satisfăcut, simţindu-se mult mai bine, îşi termină masa şi părăsi localul întorcându-se la muncă. Destul cu văicăreala pe ziua de azi!

Capitolul 6

Dar nu era chiar aşa de uşor precum crezuse. În seara aceea, se întoarse în casa goală de pe strada Landsowne, găsind-o în acelaşi stadiu în care o lăsase. Dezordinea îl deprima pe Rupert. Mirosul familiar al cinei calde, ce se insinua de obicei de la bucătărie, îi lipsea. La fel îi lipsea şi faţa ei zâmbitoare care-l întâmpina în fiecare

seară. Sentimentele contradictorii îi răvăşeau fiinţa şi se trezi tremurând singur în fotoliu, frământându-şi mâinile şi simţind lipsa unei persoane pe care s-o certe. Îşi scormonea mintea în căutarea cuiva cui să-i povestească nenorocirea.

Singura persoană care îi venea în minte era tatăl său. Sigur în casa părintească se va putea delecta cu o masă copioasă. Era marţi. Mama lui făcea plăcintă de mere marţea.

Părăsi casa suindu-se în Golf-ul său, conduse spre strada Finchley.

Londra era superbă în perioada aceea a anului, dar Rupert nu avea ochi să observe asta.

Casa părintească era micuţă, dar curată ca lacrima şi-i dădea lui Rupert sentimentul reconfortant de calm şi siguranţă. Când venea acasă de la şcoală, dădea un raport complet cu progresele la învăţătură, de care era foarte mândru. Niciodată nu primea laude excesive din partea tatălui său, dar Rupert aştepta nerăbdător reacţiile lui.

Îşi parcă maşina şi rămase o clipă pe gânduri. Ştia că tatăl său va triumfa, demonstrându-i încă o dată că avusese dreptate. Dar numai tatăl său îl va putea sfătui cum s-o recupereze pe Daniella.

Se uită la ceas. Era opt şi jumătate. Cina era pe sfârşite. Tatăl său probabil citea deja *The Times*. Mereu citea ziarele până la ora nouă, când urmărea ştirile BBC. Mama lui spăla probabil vasele până începeau ştirile, când se alătura soţului ei, în faţa televizorului, cu ceva de cusut în mână. De ce nu putea şi Daniella să

fie aşa?

Era reconfortant să ştie exact ce făceau părinţii lui la ora aceea. De ani de zile aveau aceeaşi rutină şi Rupert ştia exact ce fac ei la fiecare oră, în fiecare zi.

Zâmbi fericit şi se grăbi să iasă din maşină,

îndreptându-se nerăbdător spre scena familiară.

Se opri dezorientat. Uitase cheia de la uşa din faţă. Sună, aşteptând să i se deschidă. În secunda următoare trăi şocul vieţii lui. Femeia din faţa lui era cu totul altă persoană decât fusese obişnuit Rupert să vadă. În mod normal, mama sa trecea drept o femeie ştearsă, discretă. Femeia aceasta avea părul de un roşu dubios, vopsit cu henna, buzele rujate cu un violet strident, rochie vişinie şi pantofi cu tocuri infernal de înalte.

O secundă, Rupert crezu că greşise adresa.

— În sfârşit! exclamă mama lui. Ai primit mesajul meu! Am încercat să dau de tine zile întregi.

— Mamă! Ce se întâmplă? De ce te-ai îmbrăcat aşa?

— A, e un experiment. A venit Jeni.

Jeni era mătuşa lui, sora mamei. Tatăl său

niciodată nu-i aprobase comportamentul şi Rupert, bineînţeles, nu putea face altfel. Dar Jeni şi mama lui se întâlneau în secret, ca şi Ariana cu Daniella.

— Mătuşa Jeni, aici?

În fiecare primă marţi din lună, mătuşa Jeni se întâlnea cu mama lui şi dacă se întâmpla să fie şi el prin preajmă, era rugat să nu sufle o vorbă despre asta în faţa tatălui.

— Da, dragă, zise mama lui aruncându-i o privire albastră. Întotdeauna fusese sigur că ochii mamei lui sunt gri.

Capul i se învârtea. Încerca să-şi pună gândurile în ordine. Parcă era într-un vis urât.

— Mamă, ce se petrece aici?

— Mi-ai primit mesajul?

— Ce mesaj? Mamă, lămureşte-mă!

— Ţi-am lăsat un mesaj la birou. Dar tu nu mi-ai răspuns.

— N-am mai fost pe la birou de zile întregi. Mă

găseai doar la tribunal sau acasă.

— Dar ţi-am lăsat mesaj şi la birou şi acasă. Pe cel de acasă cum de nu l-ai văzut? Tatăl tău a suferit un atac.

— Tata.

— Tatăl tău, dragă. a suferit un atac. E sus

În cameră.

— Şi n-ar trebui dus la spital?

— Da, de fapt a fost, ieri. Dar l-au trimis acasă. Au zis că n-au ce-i face. Că nu au paturi suficiente. Vor trimite mâine dimineaţă o ambulanţă ca să-l ducă la Paddington.

Nu părea prea îngrijorată şi iritarea lui Rupert crescu. Venise aici în căutarea liniştii şi iată peste ce dădea.

— Dar e scandalos!

— Aşa e, dragă.

Părea că savurează momentul. Parcă se distra. Furia crescu în Rupert şi izbucni:

— Şi te-ai hotărât să te îmbraci ca o paiaţă, în timp ce tata e pe moarte, sus.

— Să nu îndrăzneşti, Rupert. şuieră ea ameninţător.

Stăteau în hol, şi tatăl lui îi putea auzi. În loc să coboare tonul, mama lui striga din ce în ce mai tare:

— L-am slugărit o viaţă pe omul ăsta!

— Dar e tata.

— Da, Rupert, propriul tău tată, soţul meu, m-a umilit o viaţă, m-a ţinut ca pe o sclavă. Mă bucur că e neputincios. Sunt liberă să fac ce vreau şi ce-mi place!

— Mamă!

— I-am hrănit orgoliul, niciodată nu mi-am dat cu părerea în faţa lui. Eram o umbră. Şi el pretindea că mă iubeşte! Ei bine, Rupert, vreau să te anunţ că nu e aşa. Nici pe departe. Mi-e scârbă de el, îl dispreţuiesc! Şi trăiesc ca să-i dansez pe mormânt!

Rupert se holbă la femeia din faţa lui, care i se dădea

drept mamă, neînţelegând reacţiile acesteia. Un răcnet cumplit zgudui casa. Sus, pe scări, Henry stătea în picioare. Nimeni nu-şi putea explica felul cum reuşise să ajungă acolo. O energie necunoscută îl propulsase, deoarece starea lui actulă nu-i permitea asemenea lucru. Era în pijama, nebărbierit, şi părea o fantomă.

Urletul înfricoşător şi ochii sălbatici îl făceau să pară coborât de pe altă planetă. Mama lui nu era impresionată de apariţia lui şi cu o voce de oţel îi comandă:

— Treci imediat în pat! Imediat, mă auzi?

Capitolul *1*

Stăteau la masa din bucătărie, aceeaşi din copilăria lui. Nu şi-l amintea pe tatăl său să fi călcat vreodată în bucătărie, domeniu destinat în exclusivitate femeilor.

Se simţea ciudat lângă mama lui. Această femeie era o personalitate. Una ciudată şi necunoscută lui, dar oricum mai interesantă ca de obicei.

— De ce l-ai tratat aşa? întrebă Rupert.

— Era şi timpul, nu? El a făcut-o o viaţă, şi nu părea să deranjeze pe nimeni.

— Ba nu! El niciodată nu ţi-a făcut asta.

— N-a fost nevoit! Mă trata aşa în tăcere! Tu nu aveai urechi să-l auzi.

— Mamă.

— Lasă-mă să termin. Era timpul să mă fac şi eu auzită.

— Tu eşti soţia lui tata, eşti mama, protestă el.

— Nu, nu, sunt Gladys. Pun pariu că tu nu ştiai asta. Asta sunt, Rupert, dar n-am avut niciodată ocazia să fiu cine sunt.

— Prostii, mamă. Eşti şocată, nu? Te-a şocat starea tatii. Bineînţeles. Tu eşti tot soţia lui şi mama mea.

— Vrei să-mi spui ceva? Ştii ce culoare îmi place? Ce

flori, ce muzică, cu ce partid politic ţin? Ţin cu conservatorii sau cu laburiştii?

— Cu conservatorii, bineînţeles.

— Ei bine, te înşeli, am votat cu liberaldemocraţii. Era singurul lucru pe care nu-l putea verifica. L-am minţit ca să nu iasă scandal. Tu nu m-ai cunoscut aşa, nu? Tu de fapt nici nu mă cunoşti. Ca să-ţi spun drept, după atâţia ani, nici eu nu mă mai cunosc prea bine.

Nu ştia ce să spună şi cum să reacţioneze. Urcă în camera tatălui său, găsindu-l zăcând neputincios, cu ochii sălbatici. Camera aceasta fusese a părinţilor lui de ani de zile. Acum părea că dispăruse orice urmă a existenţei mamei sale. Îşi amintea că pe măsuţă erau nelipsite cutiuţa cu pudră Coty, o sticluţă de

parfum şi câteva bijuterii.

În camera de jos, destinată exclusiv tatălui său, se instalase mama sa. Trecând pe acolo, văzând rochii aruncate în dezordine, lucruri pe care nu le văzuse niciodată la mama lui. Aparţineau mătuşii Jeni. Numai ea putea purta asemenea culori. Parcă trăia în Tahiti. Rujuri, farduri, parfumuri stăteau grămadă pe o masă în mijlocul camerei. Era vulgar.

Se întoarse în bucătărie, obosit, derutat. Ce rost mai avea să-i spună mamei sale de Daniella? Venise acasă pentru nişte sfaturi sănătoase. Se aştepta să-l aprobe, să-i spună că italienii sunt ciudaţi, nu ca englezii. În schimb, îşi găsise tatăl de nerecunoscut şi pe mama sa arătând ca Mata Hari şi purtându-se ca un comandant nazist. Unde erau ordinea şi liniştea din casă?

— Nu mai înţeleg nimic, spuse el ostenit.

— Destul am pierdut timpul, Rupert, spuse ea ţinându-i mâna într-o strânsoare caldă şi privindu-l cu ochii aceia de nerecunoscut.

Realiză că la ea nu putea găsi niciun fel de soluţie.

Capitolul 8

Se trezi liberă cum nu mai fusese din copilărie. Mirosul de mâncare, sentimentul plăcut că părinţii ei sunt undeva, jos, trebăluind, ştiindu-se adorată şi răsfăţată, o făceau să se simtă ca în familie, departe de toate problemele lumii.

Cu Rupert nu avusese parte de asemenea dimineţi. Se trezea cu o groază de griji pe cap.

Oricum, azi se simţea altfel. La sora ei acasă se simţea la fel de bine ca în copilărie. Era relaxată şi calmă. Îşi zâmbi mulţumită şi se întoarse pe partea cealaltă, simţind lipsa stresului ca o binecuvântare.

Mai târziu, pe terasă, copiii îi săriră în braţe. Păreau două păpuşi. Aveau o claie de păr

cârlionţat, miroseau a şampon de copii şi aveau ochi mari şi curioşi.

Carla şi Paola.

Îi aminteau de ea şi Ariana în copilărie. Carla semăna cu Ariana, fizic. Paola aducea mult cu ea.

După micul dejun pe terasă, Maria, guvernanta, luă fetele şi le duse la şcoală.

— Trebuia să te ascult, Ari, ştiu. Dar m-am încăpăţânat. Voiam să vă demonstrez ceva. Ce, nici eu nu ştiu.

— Semeni mult cu Paola. Fetiţa asta are mereu ceva de demonstrat. Poate mă lămureşti despre ce e vorba, să nu cadă în aceeaşi capcană, zise Ariana pufăind dintr-un Marlboro.

— Nu o poţi schimba, dacă aşa e firea ei. Trebuie să-şi dea seama singură.

— Sper ca Paola să nu treacă prin ce ai trecut tu.

— Nu te reţin de la treburi?

— Nu, nu. Acum lucrez doar patru zile pe săptămână.

Am un băiat care mă ajută mult şi în care am mare încredere.

— Ai două fete superbe, Ari. Trebuie să fii tare mândră, schimbă Daniella subiectul.

— Sunt, Dani. Carla e un înger. Paola e mai dificilă uneori, dar le iubesc la fel de mult. Şi tu.

ce ai de gând? Sunt sigură că ai fi o mamă extraordinară.

— Ştii doar că Rupert nu era în stare. Spunea că numai eu sunt de vină.

— Trebuia să-i faci pe plac, şi să-i demonstrezi contrariul, zise Ariana cu o urmă de ironie în glas.

— Cum? se miră Daniella.

— Trebuia să rămâi gravidă cu altcineva, zâmbi Ari.

— Doamne, ce-ţi trece prin cap! râse uimită Daniella.

— Ştiu, Dani, eşti atât de naivă. Pun pariu că Rupert e singurul bărbat din viaţa ta.

Daniella se înroşi gândindu-se la Marcello.

— Doamne, ce modestă eşti şi demodată. Tu nu aparţii secolului nostru, zise Ariana interpretând greşit culoarea din obrajii surorii sale.

Dacă ar fi ştiut ea!

— Carlo ne-a invitat la cină la restaurant, în seara asta. Vrei să mergi în oraş la cumpărături? Lasă-mă să-ţi iau eu ceva. O rochie. Mergem pe Via Condotti, bem o cafea şi ne întoarcem acasă când vin fetele de la şcoală. O.K?

— O.K! zise Daniella simţindu-se mai plină de energie ca niciodată.

Capitolul 9

Marcello Veston stătea într-un fotoliu, cu picioarele pe birou, fumând un trabuc şi bând un brandy. Se simţea

relaxat. Bella îi zâmbi galeş. Era atât de frumos, cel mai frumos dintre toţi.

Patul era răvăşit. Era imens, dominând camera învăluită în semiobscuritate.

Bella avea pe ea un neglijeu îmbrăcat în grabă, ce dezvelea un corp perfect. Stătea întinsă pe cearşafurile de satin, cu picioarele încrucişate voluptuos, sânii pe jumătate dezgoliţi şi braţele sub cap.

Lui Marcello întotdeauna îi plăcuseră ochii ei. Era de o frumuseţe rară.

Rudolfo Rizzi îşi trimisese nepotul la ea ca

să-l înveţe ce înseamnă dragostea adevărată.

— E important să fii un amant bun, îl sfătuise el.

— E un băiat bun. Dar e cam intempestiv. Învaţă-l tot ce ştii, îi spusese el Bellei.

Trebuia să aibă mare grijă să nu se îndrăgostească de acest bărbat. Se presupunea că se vor întâlni doar de câteva ori. Deşi Bella îi spusese că s-a terminat, Marcello continua să apară la uşa apartamentului ei de la etajul trei, deasupra Pizzeriei del Fiore. Şi de fiecare dată îl primea. Era de fapt singurul ei amant tânăr.

Rudolfo Rizzi nu era informat de întâlnirile lor clandestine. Ar fi fost probabil furios să afle. Era şi amanta lui. Şi nu voia s-o piardă.

Clienţii ei permanenţi, patru la număr, plăteau sume fabuloase pentru favorurile ei. Se cunoşteau între ei, proveneau din aceeaşi clasă socială şi erau geloşi unul pe altul. Contele della Menase, un aristocrat bătrân, cam lipsit de scrupule. Generalul Raphael Donizetti, acum de şaptezeci de ani, îl servise pe Musolini. Domenico Conti Romanazzi, un bătrân elegant care se ocupa cu organizarea diverselor vernisaje, o autoritate în domeniul artei. Şi favoritul ei, Rizzi. Rizzi aparţinea unei

familii care deţinea o fabrică de pantofi, şi era mai cel mai gelos dintre amanţii ei.

Când acesta îi ceruse favoarea de a-l instrui pe nepotul lui, ea nu ezitase nicio secundă. Şi nu-i păruse rău. Era cel mai tânăr şi frumos amant.

Era obişnuită însă cu amanţi bătrâni, care o ţineau în lux. Toată tinereţea suferise din cauza sărăciei. Voia să devină cântăreaţă, dar nu avea talent. Se făcuse o dată de râs pe postul naţional la un concurs televizat. Fusese ospătăriţă, apoi recepţioneră, vânzătoare ambulantă, dar de fiecare dată patronii îi cereau favoruri, ea îi refuza şi se trezea iar fără slujbă.

Sex-appeal-ul era singura ei armă de calitate. Înnebunea pur şi simplu bărbaţii. Un producător de film o remarcase şi-i propusese o filmare, dar nu era telegenică. Producătorul, însă, o sfătui să profite de calitatea asta a ei. Şi el îi fusese primul client. Nu voia să divorţeze de soţia lui.

— E mama copiilor mei. Nu-i pot face asta după atâţia ani.

Cumpărase un apartament pe numele ei.

— Ne vom întâlni aici. Marţi, miercuri, joi, ne

vedem noi. Celelalte zile faci ce vrei, chemi pe cine doreşti. Orice bărbat poate veni aici, însă ai grijă. Să fie oameni onorabili; doi, trei, nu mai mulţi. Uite şi cartea de vizită a unui ginecolog bun. Să nu mă dezamăgeşti.

Acceptase oferta. Cum se putea descurca o fată de condiţia ei altfel? Şi în sărăcie nu mai putea să stea.

Fusese destul de uşor să câştige atâţia bani. Avea tot ce-şi dorea: mâncare bună, vinuri scumpe, haine elegante, parfumuri fine. Pe de altă parte, acceptase şi faptul că femeile din înalta societate nu o vor accepta niciodată.

Multe fete din clasa ei socială făceau asta, şi pe bani mult mai puţini. Multe se drogau şi ajungeau de

nenumărate ori în arestul poliţiei. Avea şi sentimentul de siguranţă.

Avea clienţi drăguţi şi le era recunoscătoare în felul ei.

Când apăruse Marcello, producătorul ei era mort de mult. Făcuse un atac de cord şi murise subit. Bella se dusese la funeralii, trecând pe cât posibil neobservată. Dar soţia producătorului o remarcase şi venind la ea, îi spusese:

— Mulţumesc că ai fost atât de bună cu soţul meu. Vino, vino cu mine, zisese ea şi o trăsese

În mijlocul familiei. Plânsese mult, impresionată de atâta bunătate şi înţelegere.

Pe vremea aceea, Bella se întâlnea cu un conte, prietenul producătorului, care, după moartea acestuia îi făcuse cunoştinţă cu generalul. Acesta era un bătrânel căruia îi plăcea să-i povestească de nepoţii lui şi greşelile din tinereţe:

— Aveam doar optsprezece ani. Ce ştiam eu pe atunci?

Îi plăcea să se afişeze cu ea, să-şi dovedească bărbăţia.

El i-l prezentase pe Rizzi. Acesta devenise în scurt timp favoritul ei. Se simţeau bine împreună şi păreau un adevărat cuplu.

În urmă cu doisprezece ani îl adusese pe nepotul lui. Marcello avea acum treizeci de ani. Era timpul să-şi întemeieze o familie şi Bella nu voia să stea în calea fericirii lui.

— Trebuie să te însori, dragule. Să ai copii, o familie a ta.

— Dar n-am chef de însurătoare.

— O să te trezeşti într-o zi bătrân şi singur, şi mă vei urî.

— Pe tine n-o să te pot urî vreodată.

Dar ea ştia că trebuie să-l elibereze. Se

simţeau bine împreună, dar trebuia să „rupă pisica în două”. Pe de altă parte, nu voia să-şi atragă duşmănia lui Rizzi.

Se uită la el cu drag.

— Marcello, îţi mai spun o dată, nu mă mai căuta.

— Bella, o surprinse el, am cunoscut o fată. O femeie, atât de ciudată.

— Ce vrei să spui? simţi ea fiorul geloziei insinuându-i se în suflet.

Ştia despre ce fel de femeie era vorba. Genul de femeie de care te îndrăgosteşti.

— Ce femeie?

Părea pierdut în gânduri şi nu-i răspunse.

— Când ai cunoscut-o? întrebă ea şi o mulţime de sentimente contradictorii îi răvăşiră fiinţa. de cât timp o ştia, de zile, de săptămâni, se gândea la ea când făceau dragoste? Se simţea ridicol.

— Poftim? A, ieri, răspunse el absent.

— De ce nu mi-ai zis până acum nimic?

— Probabil că n-o s-o mai văd niciodată, spuse el îndurerat.

— De ce, iubitule?

— A fost atât de neaşteptat.

— De ce nu mi-ai povestit până acum?

Şi îi povesti. Tot, fără să uite vreun amănunt.

— Era atât de inocentă, Bella. Niciodată nu ajunsese la orgasm până la mine. M-am simţit minunat.

— Sărăcuţa de ea, zise Bella încercând să-şi controleze reacţiile. Erau vremuri când Marcello avea aceeaşi afecţiune când povestea despre ea. Fata asta îi furase locul în inima lui Marcello.

— E o norocoasă că te-a găsit, murmură ea.

— Şi m-a gonit.

— Ce-a făcut?

— M-a dat afară din cameră.

— Nu pot să cred aşa ceva! exclamă ea uimită.

— M-am simţit umilit. M-a folosit şi m-a aruncat ca pe o jucărie stricată.

— Probabil că-i era frică. Se temea că făcuse acest lucru. Nu-l mai înşelase până atunci pe bărbatul său şi se simţea vinovată faţă de omul acela odios, soţul ei, zâmbi ea cunoscătoare.

— Crezi?

— Bineînţeles.

— Trebuie s-o găsesc.

— O iubeşti? întrebă ea cu inima strânsă.

— Nu ştiu. Dar mă gândesc la ea mereu.

— Şi acum? întrebă Bella cu teamă, simţind cum se topeşte.

— Nu-mi iese din minte.

Ea se ridică senzual şi punându-şi mâinile în jurul lui, îi ceru:

— Pentru ultima oară. se uită la el rugătoare şi începu să-l sărute voluptuos. El se retrase.

— Nu, Bella, nu am timp. Mai bine plec.

În acel moment, ea ştiu că l-a pierdut. Definitiv.

Capitolul 10

Gladys şi fiul său stăteau la picioarele patului de spital. Totul era curat, începând de la cearşafurile albe şi terminând cu podeaua lucioasă.

— A fost o mare pacoste!

— Taci, mamă, dacă te aude?

— Nu-mi pasă. M-am săturat să mă ascund. Sunt o femeie liberă acum.

— Dar acum are nevoie de tine, mamă.

— Ei, lasă, că se descurcă şi fără mine. zise ea împăcată.

Henry avusese al doilea atac şi ambulanţa îl adusese imediat la spital. Fuseseră avertizaţi că nu-l vor putea ţine prea mult, din cauza lipsei de paturi. În câteva zile trebuiau să elibereze

spaţiul şi să-l externeze.

Doctorul avea o figură gravă şi cearcăne negre sub ochi.

— Parcă i s-a scurs rimelul, observă mama lui ironic.

Era o remarcă deplasată din punctul de vedere al lui Rupert. De fapt, tot ce făcea mama lui de la o vreme, i se părea deplasat.

De exemplu, acum purta o rochie scurtă care abia îi acoperea pulpele îmbătrânite, şi o jachetă portocalie, acestea aparţinând bineînţeles mătuşii Jeni şi nu se potriveau deloc cu roşul părului.

Mama lui n-avea idee cum să se machieze şi Rupert se simţea jenat de figura ei excentrică.

La ideea de a-l avea pe soţul ei acasă, aşa bolnav cum era, protestă vehement:

— Nu, nu şi nu. Nu voi face pe asistenta medicală. Mai bine fac puşcărie. Nu-l voi mai slugări pe bătrân.

— Mamă, dar trebuie.

— Nici să nu te gândeşti. Mai bine plătesc pe cineva s-o facă. Tu n-ai idee ce înseamnă asta. Eu ştiu prea bine. Am făcut asta o viaţă. Nu voi mai servi un monstru! Al naibii ţap bătrân! Şi se întoarse părăsind salonul.

Când se despărţiră, mama lui îl surprinse pe Rupert cu un gest pe care nu-l făcuse niciodată în public. Îl sărută pe obraz.

— Nu eram prea obişnuiţi cu asta, nu?

— Mamă! Nu fi fraieră. zise el, mirat şi ruşinat că

gestul îl impresionase până la lacrimi.

— Nu sunt fraieră, dar aseară, cu toată agitaţia, am privit înapoi şi mi-am dat seama că am făcut numai greşeli.

Avea o voce caldă şi plină de regrete. Rupert se întoarse repede, nepermiţându-şi să se lase copleşit de sentimentalisme.

Se priviră o clipă, ca doi străini.

— Te duci acasă, mamă?

— Nu, nu. Mă duc la Jeni, zise ea pierzându-se în mulţimea anonimă.

Capitolul 11

Rupert o sună pe Selina Wright. Trebuia să vorbească cu cineva. Şi cum tatăl său nu era abordabil, mama lui îşi schimbase caracterul într-un mod straniu, Selina părea să fie singura soluţie. Nu că nu mai discutase cu ea. Ba chiar discutase mai mult decât cu Daniella.

— Alo, da? răspunse ea.

— Sunt Rupert.

— Ah, omul din Neanderthal? Ce doriţi? susură ea ironic.

A

Îi venea s-o omoare.

— Vreau să vorbim! Ura genul acesta de oameni: „să vorbim”. Întotdeauna îi considerase nişte incapabili. Acum era el pus în situaţia asta. Tatăl lui mereu îi spunea: „Ţineţi

problemele pentru tine. Nu e bine să te destăinuieşti, aşa, la întâmplare”. Dar Rupert era disperat.

— Tu, Rupe? Doamne, ce-i cu tine?

— Da, eu. Totul se prăbuşeşte în jurul meu şi n-am soluţie. Era un strigăt disperat, dar Selina nu părea impresionată.

— Trebuia să se întâmple odată şi odată.

Comportamentul tău e preistoric. Era inevitabil. Ce vrei de la mine?

— Ajută-mă într-un fel.

— Unde ne vedem? întrebă ea serios, realizând că Rupert îşi călcase pe suflet ca să facă pasul ăsta.

— La localul din faţa tribunalului, într-o oră.

Închizând telefonul, simţi o mare uşurare, fiind sigur că fata asta, fiind din afară, va vedea mai bine lucrurile.

Nu o agrea deloc pe Selina Wright, dar o considera o femeie incisivă, puternică şi sigură pe ea, care ştia ce vrea. Se îndreptă agitat şi nervos spre locul întâlnirii, întrebându-se cum ajunsese în situaţia asta. Înainte să plece Dani, viaţa lui era atât de simplă şi clară, avea o familie, siguranţă, părinţii lui erau normali, tatăl sănătos, mama îndatoritoare, soţia

frumoasă şi de casă. Ca în Biblie. Şi slujba mergea ca pe roate. Era respectat, recunoscut. Deodată pierduse totul. La tribunal ratase, Dani s-a evaporat pur şi simplu, tatăl i s-a îmbolnăvit, mama lui o luase razna.

Intră în local şi văzând-o pe Selina, avu senzaţia reconfortantă că totul va fi în regulă.

— Care-i treaba, Rupe? zâmbi ea şăgalnic. De ce trebuia să-l ia mereu peste picior?

— Nu-mi mai spune Rupe, te rog.

— Vai, ce să spun!

Cum naiba mai putea avea încredere în ea când se purta aşa cu el?

— Taci naibii din gură, idioato!

Brusc, privirea Selinei deveni de gheaţă.

— Niciodată, niciodată să nu-mi mai spui aşa, zise ea răspicat şi ameninţător. Daniellei îi spunea des în toate felurile şi ştia că ea nu va îndrăzni să-i răspundă, dar cu Selina era altă poveste.

Îşi drese nervos glasul. De-aia n-o suferea. Îl punea

de fiecare dată la punct.

— Bine, zise el contrariat.

— Nu mă cheamă Daniella.

— Am zis bine!

— Ei bine, sparse ea tăcerea aşternută între

ei, detensionând situaţia.

Brusc, Rupert îşi dori să se afle la un milion de kilometri distanţă. îşi drese din nou glasul.

— Nu eşti în instanţă, Rupe.

— Nu ştiu ce să fac. Daniella m-a părăsit. Bănuiesc că s-a dus la sora ei, în Italia.

— Du-te după ea, replică Selina.

— Dar sora ei nu mă suportă. N-am fost niciodată apropiaţi.

— Şi nici tu n-o înghiţi. Eşti cam xenofob.

— Vino cu mine, izbucni el instinctiv, fără să se gândească.

— Cu tine? întrebă Selina neîncrezătoare.

— Da, hotărî el.

Groaza privind călătoriile în străinătate, ignoranţa faţă de formalităţile cu rezervările de bilete de avion, punctul de frontieră, controlul corporal şi altele de genul acesta, îl făcu să-şi găsească în Selina un însoţitor reconfortant şi cunoscător.

— Da.

Credea că nu auzise bine.

— Ce-ai zis?

— Am zis că vin.

— Dar. vreau să spun, eşti sigură că poţi?

— Ce nu ştii tu, Rupe, este că eu sunt pe

picior de plecare. De ce crezi tu că eu eram acasă la ora la care m-ai sunat? Vai, ce fraieră sunt! Am uitat că, cu atâtea probleme pe cap, nu puteai vedea mai departe de

nasul tău.

— Îmi pare rău.

— Păi, chiar să-ţi pară. Poate aveam probleme mult mai importante de rezolvat decât să-ţi suflu ţie în fund. Acum du-te şi ia-mi o vodcă-tonic. Trebuie să beau ceva tare. Cred că mi-am pierdut minţile.

Rupert se execută.

— Asta e plata pentru ceea ce fac. Şi nu promit rezultate.

— Ce vrei să spui?

— Adică vin în Italia pe cheltuiala ta în schimb, promit că fac tot ce-mi stă în putere ca să te ajut, dar nu garantez reuşita. Şi nu voi apela la tertipuri ieftine ca să ţi-o bag pe Dani în pat.

Nu avea de ales, se vedea nevoit să-i accepte condiţiile. Orice soluţie era mai bună decât situaţia în care se zbătea.

— Pe când plecarea?

— Cât mai curând. Te avantajează?

— Da, ţi-am zis că eram pe picior de plecare. Planurile mele s-au dus de râpă. Trebuia să

plec cu Malcolm în Kenya, dar ne-am despărţit.

— Malcolm Molyneux? Voi doi niciodată. spuse el surprins.

— Vai, Rupe, cât de naiv eşti! Tu chiar n-ai ochi să vezi? Vreau să te informez că ne înţelegem perfect. Toată lumea ştia, numai tu, nu. Ei bine, ne-am despărţit şi numai tu ştii cât de dureros este.

— Da, dar eu cu Daniella nu ne-am despărţit.

Îl privi ca pe o insectă.

— Broască râioasă ce eşti, m-am despărţit de iubirea vieţii mele, şi tu nici nu-mi spui ceva de complezenţă? Eşti cel mai egoist om pe care-l cunosc. Simt că-mi vine să te las baltă, Rupe.

— Te-am rugat să nu-mi mai spui Rupe. Să-ţi repet? Detest să mi se spună aşa.

— Bine, Rupe, zâmbi ea jucăuş. De fapt, chiar mă bucur că plec. Fug de la locul faptei, nu? zise ea terminându-şi băutura. Bine, te las. Cumpără tu biletele şi sună-mă când vrei să plecăm. Sunt gata oricând.

Părăsi localul lăsându-l eliberat de griji. Era un pic supărat că îi tot spunea „Rupe”. Daniella n-ar fi îndrăznit. Dar Selina nu era soţia lui, slavă Domnului! Instantaneu, îi veni în minte imaginea Selinei şi a lui Malcolm dezbrăcaţi, în pat. Se scuturã înfrigurat, revenind la problema lui.

Bine că scăpase de o teroare.

Capitolul 12

— Plec la Roma, mamă, o informă el prin telefon.

— Când? întrebă mama lui cu nepăsare.

— Mâine. Te-ai răzgândit în privinţa tatii?

— Nu, dragă. îl mut la sanatoriul St. Vincent. E destul de confortabil acolo.

— Dar, mamă.

— Nu are sens să mai discutăm despre asta. M-am decis. Eşti norocos. Că pleci în Italia, vreau să zic.

— Dar ziceai.

— Nu, Rupert. Ştiu ce vrei să spui, dar nu-i aşa. Nu urăsc ţările străine. Tatăl tău, da, eu, nu. Ziceam aşa, să scap de gura lui.

Acoperi receptorul, dar Rupert auzi o

şoaptă ce părea vocea lui Jeni. Reveni.

— Trebuie să plec acum. Pa, Rupert.

Nu ştia unde e St. Vincent, şi voia să-şi vadă tatăl încă o dată înainte de plecare. Fugi repede la spital să se informeze.

Nu-i plăcea spitalul. Nimeni nu-l întrebă nimic la intrare şi la ieşire. Doctorii erau ocupaţi cu treburile lor.

Salonul tatălui său era gol. Se simţi brusc trist şi obosit. Singur. Părăsit. Unde era tatăl lui?

Întrebă o asistentă:

— Unde se află domnul Weston? A dispărut din salon.

— Îmi pare rău, n-am idee.

Intră într-o cameră pe care scria „personal” şi întrebă:

— Poate cineva să mă informeze unde e – domnul Weston?

Într-un nor de fum de ţigară, surori şi doctori beau laolaltă cafele şi pălăvrăgeau.

— Cine? întrebă cineva indiferent.

— Domnul Weston.

— A, era pe coridor.

— Care coridor?

— Pe scări, în jos, prima la stânga, spuse o

asistentă şi-i trânti uşa în nas.

Era prea preocupat ca să mai facă un caz din asta. Coborî repede şi într-adevăr, îl găsi acolo, fantomatic, aşteptând.

Nu dădea semne să-l recunoască. Privea în gol, parcă venit din altă lume.

— Tată, tată, sunt eu, Rupert. Dar nu dădu niciun semn de recunoaştere. Rupert se abţinu să plângă. Tatălui lui nu-i plăceau sentimentalismele. Se aşeză îndurerat în genunchi şi-i îmbrăţişă picioarele.

— Ce naiba faci, Rupert? se auzi şocată vocea mamei lui pe coridorul gol.

Rupert se ridică ruşinat.

— Chiar îl duci în locul ăla, mamă?

— Taci, Rupert. E un sanatoriu respectabil.

— Dacă n-o să-i placă?

— Prostii! Nu vezi că e o legumă?

— Poate că înţelege.

— Nu cred. Şi dacă ar fi aşa, ce?

— E îngrozitor ce spui, mamă.

— Bine, se întoarse ea furioasă. Atunci te rog să te ocupi tu de el. Dacă te simţi în stare, ai tu grijă de el. Apoi adăugă: Eşti ca tatăl tău! Nu ştii decât să pretinzi. Nu faci nimic. Eu trebuie să am grijă de toate. M-am săturat. S-au dus vremurile alea, zise ea ridicându-şi mândră capul vopsit. Ai tu grijă de el? în cazul ăsta. acceptă, termină ea împingând căruciorul.

Capitolul 13

Daniella se simţea bine în compania surorii sale. Se părea că toată lumea o cunoştea pe Ariana. În magazine, pe stradă, toată lumea o saluta, îi zâmbea, exprimându-şi zgomotos afecţiunea. N-o lăsă pe Daniella să-şi întrebuinţeze cartea de credit, răsfăţând-o ea, făcându-i toate poftele. îi cumpăra haine viu colorate, de culoarea piersicii, violet, galben pai, care i se părea că o prind foarte bine.

Daniella recunoscu diferenţa de stare de spirit pe care i-o dădeau noile haine. Se simţea cu adevărat liberă, descătuşată. Mergea vioaie pe Via Condotti, cu braţele încărcate de plase viu colorate, strălucitoare. Nimic n-o va mai întoarce din drum. Doar gândul la Marcello o

Înfiora, întristând-o.

Luară dejunul în drum spre casă. Pe terasa unui restaurant cu umbreluţe, în aerul călduţ şi calm al după-amiezii, mâncară o salată cu peşte, băură vin roşu şi râseră, simţindu-se bine.

Daniella îşi schimbă părerea despre Ariana. Sora ei niciodată nu o făcuse să se simtă prost, n-o acuzase şi n-o jignise. Era înţelegătoare şi compătimitoare. Hotărî că ceea ce crezuse despre sora ei fusese în imaginaţia ei.

— Credeam că o să mă învinuieşti sau o să mă

dispreţuieşti.

— Vai, Dani, cum de ţi-a venit în cap aşa ceva? se apără Ariana.

— Păreai mereu contra mea, la telefon.

— Eram contra lui. Te iubesc, Dani. Ştiam că te răneşte şi că-ţi face numai rău. Voiam să te descotoroseşti de el. Făceam asta din dragoste. Acum ai făcut pasul decisiv. Ai sprijinul meu, indiferent de hotărârea pe care o iei. Chiar dacă, Doamne fereşte.

— Mulţumesc, Ari. Nici nu ştii cât contează pentru mine asta.

Mai băură un espresso, Ariana insistând să plătească ea consumaţia, şi se întoarseră prin soarele dogoritor la vilă.

Copiii se întorseseră de la şcoală. Au stat împreună pe terasă şi ascultau poveştile fetiţelor.

— Vom pleca pe la opt şi jumătate la restaurant. Să-ţi pui rochia roşie de mătase şi jacheta. E mai pretenţios un pic localul ăsta, dar o să-ţi placă.

Daniella era încântată. îi plăcea noul ei stil de viaţă

Soarele apunea şi aerul începuse să devină răcoros. Culcară fetele, spunându-le o poveste, şi închiseră uşor uşa în urma lor când acestea adormiră, lăsându-le o lumină de veghe.

— Sunt ca doi îngeraşi, suspină Daniella.

— Sunt viaţa mea, Daniella. Comorile mele, recunoscu Ariana cu afecţiune în glas, şi coborâră amândouă scările ţinându-se de braţ

Fusese o zi nemaipomenită. Era plăcut să te ştii înconjurată de dragoste şi afecţiune, în mijlocul familiei.

Capitolul 14

— Bună! ciripi Selina în sala de aşteptare a aeroportului.

— Termină, Selina, spuse tăios Rupert. Era nervos şi nu prea avea chef de glume.

— Dacă te enervez aşa rău, nu văd de ce aş fi nevoită să-ţi suport toanele, replică ea acră.

— Eşti pur şi simplu imposibilă.

— Şi tu eşti mai rău.

Nu-i mai răspunse, ca să nu rişte o ceartă. Avea nevoie de ea în preajmă.

Selina arăta impecabil, într-un costum crem cu accesorii de piele. Avea o pălăriuţă şmechereşte aşezată pe un ochi. Era clar că se pricepe la procedurile de îmbarcare în avion. Se uită la un monitor şi-i spuse, spre disperarea

lui:

— Avionul pleacă în douăzeci de minute. Eu mă duc prin Duty Free. Ne vedem la poarta numărul 14.

Porni disperat în căutarea porţii. Când după lungi căutări o găsi, Selina era deja îngrijorată.

— Ce naiba ai făcut? Uite ce mi-am luat, zise ea dându-i să miroasă un parfum. Mi se potriveşte?

— Da, Selina. Uite ce e. Avem treburi serioase de rezolvat. Nu mai fi frivolă. Nu suntem în vacanţă. Trebuie să-mi recuperez soţia. Înţelegi?

— Şi ce vrei? se alintă ea. Să mă port ca la înmormântare? Haide, Rupert, recunoaşte că eşti prost dispus şi te descarci pe mine. Dacă o să fiu stresată, nu ţi-o pot recupera pe Daniella. Oricum, de ce o vrei înapoi? Eşti sigur că vrei asta?

O privi mirat.

— Bineînţeles. Categoric. Ce-ţi trece prin cap?

— Am zis şi eu aşa. Mi-e frică să n-o faci din orgoliu masculin rănit. Şi dacă ea se va întoarce, să nu constaţi că de fapt n-o mai iubeşti şi să vrei să divorţezi.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi. O iubesc şi o

vreau înapoi, zise el nervos.

— Dacă o iubeşti şi ea se simte nefericită cu tine, n-ar fi corect s-o laşi în pace?

Conversaţia asta aluneca pe o pantă periculoasă şi Rupert voia să-i pună capăt.

— Taci naibii din gură. spuse el gata-gata să adauge „idioato”, dar se opri la timp văzându-i privirea.

— Nu sunt Daniella. Dacă îmi spui în vreun fel, plec pe loc. Mă auzi? Dacă te iubeşte cu adevărat, se va întoarce la tine singură, spuse ea pe un ton mai calm şi, luându-şi o revistă, începu s-o răsfoiască, ignorându-l.

Tăcură câteva momente, fiecare absorbit de propriile treburi. Rupert urmărea persoanele din jur, când, brusc, începu să se vaite:

— Oh, nu, Dumnezeule, ai milă!

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea ridicându-şi privirea calm din revistă.

— Nu pot să cred. Mama!

— Ce s-a întâmplat, Rupert? Te mai întreb o dată.

— Uite-o pe mama mea!

Făcându-şi loc pe la poarta 14, mama lui îşi făcu apariţia într-o dispoziţie de zile mari, îmbrăcată cu nişte haine excentrice. Făcu prezentările şi şocat încă de această turnură neaşteptată pe care o luaseră lucrurile, se gândi că va fi o călătorie cu adevărat inedită.

Capitolul 15

— Niciodată nu s-au înţeles. Tatăl lui a fost mereu împotriva acestei legături. Asta pentru că ea era pe jumătate italiancă. Mie, personal, îmi plac italienii. Sunt exotici.

Selina se pare că se acomodase perfect cu mama lui. Stăteau amândouă şi pălăvrăgeau de o bună bucată de vreme. Mama lui se instalase între ei doi. Rupert avea de discutat planul de atac, dar n-avea încotro.

— Am trăit cu tatăl lui o viaţă de teroare. Aproape ca sub nazişti. Nici nu-ţi imaginezi cum a fost. Tatăl lui nu l-a încurajat niciodată să-şi facă prieteni. Nu accepta distracţia.

— Asta explică multe, spuse Selina privindu-l pe sub sprâncene.

— Tot ce înseamnă distracţie pentru el era echivalent cu zero. Nu era un om prea plăcut.

— Mamă! exclamă indignat Rupert. Încercă s-o oprească din tiradă. Dar după o tăcere atât de lungă, mama lui părea că nu se va mai opri.

Rupert renunţă şi închizând ochii, se lăsă pe spate învins. Se simţea în inferioritate şi se retrase în sine. În scurt timp, pe nesimţite, adormi şi avu cel mai ciudat vis.

Se vedea pe malul unei lagune, de un albastru ireal. Auzea undeva clipocitul unei ape. În spatele lui era o cascadă mică, sclipitoare. Picături argintii de apă reflectau razele de soare.

Era atât de calmă atmosfera încât îşi zâmbi şi se întinse pe nisip.

Şi cum stătea el aşa, fu trezit de un râs cristalin. Din apă ieşea Selina, precum Venus, complet goală. Se îndrepta spre el şi-l lua de umeri.

În secunda următoare se trezi, speriat de vocea ascuţită a mamei sale:

— …dar nu e complet irecuperabil.

Şi realiză că el era subiectul discuţiei. Oare de cât timp îl bârfeau?

— Sunt convinsă. Altfel nu mă aflam aici, zise

Selina complet de acord.

— Taică-său i-a umplut capul de bazaconii. Se poate debarasa de ele, dar trebuie să fii insistentă.

— Mi-am dat seama de asta, aprobă ea, foarte atentă

la sfaturile mamei lui.

Rupert simţi cum se scufundă în moliciunea fotoliului. Îl auzi pe pilot anunţând că vor ateriza.

Deja era prea târziu pentru vreo schimbare. Coborând din avion se suiră într-un taxi, cu destinaţia Ariana, unde era sigur că se afla soţia lui. Asta era, acum o făcuse. Şi trebuia să recunoască, nu fusese cea mai bună idee.

Capitolul 16

Sala de mese din Excelsior era impresionantă. Candelabre strălucitoare, feţe de masă impecabile, tacâmuri de argint şi pahare de cristal.

Patronul îi întâmpină cu respect şi-i conduse la masă. Carlo făcea tot ce-i stătea în putere ca s-o facă pe Daniella să se simtă bine.

— Eşti frumoasă, dragă, belissima, îi spuse el zâmbind ca un italian ce era. Dacă nu eram însurat cu Ariana, pe tine te luam, sigur.

— Italienii iubesc femeia, îi explică Ariana. Nu sunt ca englezii.

Daniella se simţea excelent. Nu-şi mai amintea când avusese ultima oară ocazia să se afle într-un loc ca ăsta: discret, şi luxos. Se lăsă

purtată de farmecul lui Carlo, dulceaţa vinului şi plăcerea de a se şti frumoasă cu adevărat.

Se văzuse pentru o clipă într-o oglindă şi se recunoscuse cu greu. Femeia aceea stilată nu putea fi doamna Weston din strada Lansdowne. Şi nu era vorba doar de coafură şi de haine. Îşi câştigase acel ceva, acea sclipire din ochi, culoarea obrajilor şi inima uşoară.

Mâncară un platou cu diverse delicatese ornate frumos, cum nu mai avusese parte de pe vremea când era copil, în restaurantul tatălui lor. Povesteau amintiri din

copilăria lor în Soho, grija tatălui lor ca nu cumva fetele lui să nimerească în vreunul din sex-shopurile din apropiere.

Soho era un amalgam interesant de lume bună şi de proastă calitate.

— Era greu să nu nimereşti în vreun local rău famat. Tata era îngrozit de asta şi când treceam pe lângă unul, obişnuia să ne acopere ochii, ţii minte, Ari?

— Sex-shopurile nu aveau voie să-şi facă reclamă şi noi eram cam dezamăgite.

Râdeau încântate de amintiri de mult uitate.

Daniella îşi roti ochii în jur şi deodată îl văzu. Marcello. Stătea în faţa intrării.

Inima i se opri o secundă şi începu să bată nebuneşte. Se uită uimită la el, care în secunda următoare o fixa cu o privire inexpresivă.

Se priviră o secundă lungă şi totul în jurul lor părea că dispăruse.

Marcello vorbi ceva cu patronul şi spre stupoarea ei, se îndreptă spre masa lor.

— Marcello! exclamă Carlo ridicându-se în picioare şi îmbrăţişându-l afectuos.

Daniella era buimăcită. îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul, gâtul uscat şi stomacul strâns.

— Cred că o cunoşti pe soţia mea, Ariana.

— Ne-am cunoscut, zâmbi Ari întinzând mâna dreaptă pe care Marcello o sărută ceremonios.

— Şi cumnata mea, Daniella.

— Încântat, spuse Marcello, spre uşurarea Daniellei.

— Te rog, ia un loc la masa noastră, zise Carlo pocnind din degete spre un ospătar. Ariana îi privea insistent.

Plutea ceva în aer. Era ceva cu Daniella şi Marcello.

Ştia situaţia lui: era necăsătorit, un afacerist de succes, perfect pentru sora ei. Se bucura că alesese acest

restaurant.

— V-aţi mai cunoscut?

— Într-un fel, da. Cred că sora ta a stat în acelaşi hotel cu mine. Am avut ocazia s-o întâlnesc în hol, spuse Marcello degajat şi întorcându-se spre Dani, i se adresă pe un ton natural: arăţi foarte bine în seara asta. Şi Ariana la fel.

Faţa Daniellei păli, şi arătând îngrozită uşa de la intrare, murmură ceva neinteligibil.

Întorcându-se, Marcello văzu un bărbat elegant, o bătrână care arăta formidabil şi o femeie stilată şi arogantă.

— Rupert! exclamă Ariana, pierdută. Rupert şi mama lui.

— Şi Selina Wright, adăugă sufocată de emoţie Daniella. Ce Dumnezeu caută ăştia tocmai aici?

Rupert îi reperă şi trupa se îndreptă spre ei.

— Sper să nu iasă vreo scenă, se îngrijoră Ariana.

— Fii liniştită, şopti Carlo. Rupert! Ce plăcere!

— Domnule, masa e de patru persoane, vă rog. îşi flutură mâinile exasperat patronul.

Rupert se holba la soţia lui.

— Ce ţi-au făcut, Daniella?

— Oricum, ţi se potriveşte, interveni Selina. Mă prezint pentru toţi, Selina Wright. Şi asistaţi la al Treilea Război Mondial.

— Dar de ce? Suntem oameni civilizaţi, nu huligani, zise Carlo împăciuitor, privindu-l insistent pe Rupert.

— Bravo ţie, Daniella, se băgă mama lui Rupert între ei, spre uimirea Daniellei. Era şi timpul, zise ea şi se aşeză pe scaunul oferit de Carlo. Aruncă o privire în jur şi adăugă: e foarte frumos aici. Soţul meu era un ignorant. Cum putea pretinde că străinii sunt barbari?

— Mamă, taci din gură! Daniella, în momentul ăsta

vii cu mine. Ai fost o fetiţă rea. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? spuse Rupert dojenitor.

— Nu aşa, Rupe, şopti Selina.

— E revoltător, izbucni Daniella sărind în picioare.

— Am eu ac de cojocul tău, se repezi Rupert s-o apuce de braţ.

— Nu! Te rog mult să mă scuteşti. Pleacă! ripostă Daniella.

— Bravo! o încurajă Selina.

— Nu te băga, spuse Rupert.

— Nu mă lua pe mine aşa, se răţoi Selina.

— Tu ce vrei, Daniella? Important e ce doreşti tu. Vreau să stăm de vorbă, interveni Marcello pe neaşteptate.

„Aha! Ştiam eu!" îşi spuse Ariana.

— Rupert a bătut atâta drum pentru tine, Daniella, zise Gladys. Dar tu faci ce vrei. Părerea mea e că nu vă potriviţi.

— Mamă, nu te mai băga! exclamă Rupert iritat.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! zise ea nervoasă.

Rupert stătea debusolat între mama lui şi Selina, privindu-le uimit. Nu aşa trebuia să iasă. Ce-i făceau femeile astea două? Cu ce drept îl criticau?

Daniella îşi reluă locul şi Carlo începu să organizeze pe toată lumea. Chelnerii alergau înnebuniţi, patronul privea toată scena, sperând să se termine totul cu bine pentru liniştea clienţilor.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, Daniella, îi repetă Marcello.

— Rupert, când o să renunţi la încăpăţânare? îl certa Gladys. Tu nu vezi că nu merge? Selina e cea mai bună femeie pentru tine, dar tu nu poţi înţelege.

Selina privi în jur, cu o faţă care spunea „Selina? Care Selina? Mai e vreo Selina pe aici? „şi izbucni într-un hohot molipsitor de râs. Toată lumea râdea, cu excepţia lui

Rupert care se simţea ca un imbecil.

Capitolul 17

Luna arunca raze palide peste acoperişurile Romei, făcându-le să pară poleite cu argint. Daniella vedea din fuga maşinii măreţul Colosseum în lumini şi umbre, întrebându-se dacă nu cumva fantomele trecutului sălăşluiau încă între ruinele antice. Ce mici păreau problemele ei în comparaţie cu tragediile la care fusese martor bătrânul Colosseum! Şi totuşi pentru ea erau probleme mari. Totul era relativ.

Marcello conducea în viteză şi tăcut.

Ariana şi Carlo reuşiseră să devieze conversaţia diplomatic spre Gladys. Daniella le era recunoscătoare pentru tactul şi dexteritatea cu care o făcuseră. Selina îi asigurase că prezenţa

lor era de încurajare, că Rupert era îngrozit de zborul cu avionul.

— Nu e prea antrenant, spusese Gladys.

— Se înverzise tot, comentase Selina, punându-l într-o situaţie jenantă.

Rupert nega vehement.

— N-a avut ocazia să plece prea des din ţară. Tatăl lui îl speria că avioanele se pot prăbuşi oricând. Ne speria că mâncarea e oribilă şi că o să ne intoxicăm, şi altele de genul ăsta. Toţi străinii erau barbari, în concepţia lui. De multe ori eram tentată să-l întreb ce părere are despre suporterii englezi de fotbal, dar niciodată n-am avut curajul, explicase Gladys.

— Dar tu ai mai fost o dată în Italia, Rupert, nu-i aşa? întrebase Ariana dulce. În luna de miere parcă, îl tachinase ea.

— Douăzeci şi patru de ore, amintise Daniella. După care a insistat să ne întoarcem.

— Bănuiesc ce-ai simţit. Te gândeai de ce trebuie tu să traversezi mări şi ţări, departe de ai tăi, în voia sorţii, intervenise Ariana.

— Dacă Dumnezeu voia să zburăm, ne dădea aripi, citase Gladys ceremonios. Asta era banda pe care ne-o punea Henry când venea vorba de avioane. Pe de altă parte, tot Dumnezeu ne-a

dat bărbatul care a inventat avionul. Marconi, parcă.

— Fraţii Wright, o corectă Carlo politicos.

— Mă rog, ideea e că ăsta a fost primul zbor şi ce pot spune e că tot drumul am avut o conversaţie plăcută cu Selina şi n-am simţit nimic din ce mă avertizase Henry. E cu totul altă senzaţie decât călătoria cu autobuzul. E foarte palpitant. Am evoluat şi noi de la catâri şi măgari. Şi gândiţi-vă la Titanic! exclamase ea fluturând din genele rimelate.

— Mă simt un pic. intervenise Daniella ridicându-se de la masă.

— Te conduc acasă, zisese Marcello.

— Nu te-aş sfătui, protestase Rupert îndreptându-se grăbit spre Daniella.

— Lasă-i, Rupert, îl oprise Ariana. El are maşină.

Rupert ezitase un moment şi cei doi se îndreptaseră spre ieşire.

Daniella se lăsase condusă. Se simţea ca şi cum juca într-o piesă de duzină.

Înainte să părăsească asistenţa, Carlo încercase să rezolve amiabil situaţia şi s-o conducă el. Ariana îl trăsese înapoi, şoptindu-i să-i lase.

Daniella se văzuse în faţa faptului împlinit.

şi iat-o acum tăcută în maşina lui Marcello, privind Roma scăldată în razele reci ale lunii.

Sperietura trasă în Excelsior începea încet, încet să

se risipească. Umbrele nopţii o relaxau şi o făceau să se simtă în siguranţă. Vântul îi bătea în păr şi pe faţa încinsă, alungându-i ultimele urme de teamă. Marcello o lăsă în pace o vreme, singură cu gândurile ei.

Când ajunseră acasă, Daniella deschise portiera repede, grăbită să coboare, dar Marcello o prinse uşor de mână.

— De ce te porţi aşa? Parcă aş fi un monstru, spuse el încet, făcând-o să se simtă prost.

— Dar nu vreau să… E atât de complicat totul…

— Pentru mine nu e aşa de complicat, spuse el întorcându-i uşor faţa spre a lui. Cred că m-am îndrăgostit de tine. Nu, nu cred, sunt sigur! Nu mă îndoiesc! Te iubesc! Mă gândesc mereu la tine. Eşti în sufletul meu şi nu te mai pot scoate. Peste tot unde merg îţi văd chipul drag. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care m-am prins în curelele genţii tale. În clipa în care te-am văzut, nu mi-am mai dorit altceva decât să te fac fericită.

Daniella îl privea fără suflare. Îi era frică. Îi

spunea asta pentru că fusese respins. Bărbaţii nu suportau să fie daţi la o parte. Cel mai bun mod de a păstra un bărbat era să fugi de el. Cum putea să-l creadă, când avea o experienţă aşa săracă în materie de bărbaţi?

— Te rog, Marcello, nu insista.

— Simţi ceva pentru mine? Noaptea aceea te-a mişcat în vreun fel?

— Da. da. dar, vezi tu, astă-seară, soţul meu. Nu ştiu. E prea curând, murmură încurcată.

Marcello îi privea faţa luminată de razele lunii şi fără să se gândească o sărută pasionat. Ea se lăsă purtată de valul pasiunii, pierzându-se toată în braţele lui. Încă o dată realiză că Rupert nu mai însemna nimic pentru ea. Ce diferenţă mare putea să fie între doi bărbaţi!

— Te iubesc, cara mia, mult de tot. Te voi aştepta, voi

avea răbdare, dar te rog să nu mă respingi. Să nu fugi de mine.

— Nu, n-o să fac asta, promise ea.

Se uitară lung unul la altul şi ea adăugă:

— Nu mă crede fraieră, dar mă simt ca acasă în braţele tale. Mi se pare că aici mi-e locul.

— Nu vezi? Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Trebuia să se întâmple. Trebuia să ne întâlnim. În sfârşit ne-am găsit, spuse el cu o exuberanţă care o sperie pe Daniella.

— Lasă-mă un timp. Dă-mi voie să mă gândesc, îl rugă ea retrăgându-se.

— Sigur că da, îi zâmbi el cald. Iartă-mă! Credeam că n-o să mi se întâmple niciodată. De asta sunt aşa. Cum spui tu? Intempestiv? Merită să te aştept.

— E ceva ce mă opreşte, Marcello. Nu pot fi spontană, nu mă pot dărui total.

— Şi eu te vreau cu totul, mai ales inima ta, cara.

Îl îmbrăţişă topindu-se în braţele lui.

— Mulţumesc, şopti ea pierzându-se în noapte.

Capitolul 18

„Iar fuge de mine. Rupert e supărat şi-mi întoarce spatele”, constată Selina în dimineaţa următoare.

Daniella se trezise devreme şi îşi găsi sora în bucătărie cu Maria, preparând micul dejun. Pe terasa deschisă se zărea masa întinsă, gata să fie servită. Paharele erau albastru veneţian şi şerveţelele asortate aveau un model vesel. Un bol mare cu fructe proaspete trona în mijlocul mesei.

— Ai ajuns acasă bine aseară? întrebă Ariana privindu-i faţa destinsă. De fapt, se şi vede că arăţi odihnită, remarcă ea.

— Ba nu! răspunse Daniella înroşindu-se.

— Spune-mi tot! îmi eşti datoare. Mi-am deschis casa

soacrei tale, soţului tău şi prietenei lui.

— Nu e prietena lui, protestă ea întrebându-se de ce o deranjează.

— Indiferent ce spui sau ce crezi tu, ascultă-mă bine, că ăştia doi vor fi împreună. râse sora ei.

— Mă îndoiesc.

— O să-l înhaţe ea. de fapt mi se pare tare haioasă tipa.

— Sunt aici, la tine? Chiar i-ai primit? întrebă Daniella nervoasă.

— Da! replică Ariana întinzându-i un pahar mare cu suc de portocale proaspăt stors.

— Aici, în casa ta? repetă ea întrebarea încercând să-şi controleze emoţiile.

— Da. Uite ce e, Dani, nu trebuie să-ţi faci griji. Rupert nu te mai controlează.

— Cum să nu-mi fac griji? Ari, cred că ai luat-o razna. Nu-i corect ce faci.

— Ba e distractiv. Îmi face chiar plăcere.

— Viaţa mea se duce de râpă şi pe tine te distrează? Cu ce te-a prostit Rupert?

— Eu m-am oferit. Au venit de la aeroport direct aici, şi Maria le-a spus unde ne găsesc. N-am putut să-i las baltă aşa, noaptea, într-un oraş necunoscut şi mare ca Roma, să caute un

hotel.

— Cât aţi mai stat?

— Cam o oră după ce ai plecat tu. Gladys era în vervă. Se cam pilise.

— Doamne! N-am văzut-o niciodată să se atingă de alcool.

Daniella simţea că se scufundă. Niciodată nu se simţise mai vulnerabilă.

Ariana o condusese pe terasă şi o aşează la masă.

— Nu mai înţeleg nimic, Ari. Ea nu bea niciodată. Doamne, se duce lumea de râpă.

În jurul ei, grădina liniştită părea un paradis scăldat în razele calde ale soarelui.

— Henry, soţul ei, a avut un atac cerebral şi se pare că ea l-a internat într-un sanatoriu şi acum îşi face de cap. Are numai vorbe de ocară la adresa lui.

— Ce oribil. spuse Daniella şocată.

— Cât de rău trebuie să fi fost dacă ea are o asemenea reacţie.

— Aşa tată, aşa fiu. Dacă aş fi rămas cu Rupert, probabil că aş fi ajuns ca ea, constată Daniella.

— Da’ mie-mi place de ea. Recuperează timpul pierdut.

— Hm, mormăi Daniella cu gândul departe.

— Ne-am întors împreună astă-noapte. Am bătut la uşă şi n-ai răspuns. Am presupus că eşti cu cineva. răspunse Ariana insinuant.

— Nu, dormeam. Nu mi-aş fi permis să aduc pe cineva la tine în casă.

— Haide, spune-mi. Nu mă prosti în faţă. Îmi ascunzi ceva, insistă Ariana.

— Mi-e frică şi ruşine. Nu ştiu cum să reacţionez. De asta nu-ţi spun.

— Se pare că totul merge bine, nu? zise ea trăgându-şi un scaun mai aproape de sora ei. Hai, Dani, nu te teme. Spune-i surorii tale mai mari ce se întâmplă.

Daniella se văzu nevoită să-i povestească tot Arianei, începând cu sosirea la Roma.

— Cred că a venit Carlo, o întrerupse Ariana la un moment dat. Hai, continuă.

Daniella îi relată totul fără să omită niciun amănunt.

— Spune că mă iubeşte, Ari. Pare sincer, dar dacă mă înşel? Era trist când l-am dat afară.

— Chiar ai făcut asta? De ce? Ce-a fost în mintea ta?

— Mi-era frică. Simţeam că am făcut o nedreptate. Că l-am înşelat pe Rupert. Şi, nu ştiu, aveam senzaţia că m-am vândut ieftin.

— Nu-i adevărat! Dani, Marcello e un om deosebit. Bun, sincer, şi dacă mă întrebi pe mine, bag mâna în foc că e îndrăgostit lulea de tine. Trebuie să înveţi să ai încredere în oameni. Să începi să-ţi asumi riscuri.

Vorbiră până apăru Selina cu o veste care le uimi. Rupert plecase dis-de-dimineaţă, cu un taxi, la aeroport.

— A plecat? Eşti sigură? întrebă uşurată Daniella.

— Nu e nimeni în camera lui. A plecat fără să-şi ia măcar rămas bun. Cum de l-ai suportat atâţia ani? o întrebă Selina privind-o atentă şi adăugă, aruncând o privire în jur: E absolut superb aici. Şi tu, Ariana, eşti o fată formidabilă. Ne-ai primit în casa ta, aşa, pe încredere.

— Rupert nu mi-e chiar necunoscut, zâmbi Ariana. Pe mama lui am mai văzut-o de două ori până acum şi de fiecare dată mi-a lăsat altă impresie. Doar pe tine te-am văzut ieri pentru prima oară. Şi eşti binevenită aici. Mai ales dacă reuşeşti să ne scapi de Rupert.

— Dacă Daniella e sigură că nu mai are nicio treabă cu el.

— Categoric, întări Daniella. Mă întreb însă, ce-ai găsit la el?!

— Mi-ar plăcea să-l pot schimba, spuse Selina.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Crezi ce vrei. Problema e că tu l-ai lăsat să te calce în picioare. Cu mine nu-i merge. L-am avut la degetul mic de nenumărate ori. Acum e tare derutat de tot ce i se întâmplă. Tu, persoana în care credea cel mai mult, l-ai lăsat baltă, mama lui e cu totul altă persoană; e foarte derutat. O să-l scutur eu bine. Ştiu cum să-l iau.

— Bravo ţie! exclamă Gladys făcându-şi apariţia. Doamne, ce ameţită sunt! Dar mă bucur. Sunt fericită. A fost cea mai frumoasă seară din viaţa mea! Bestială, cum spun tinerii din ziua de azi.

— Soacra ta a flirtat scandalos cu un chelner tânăr, îi spuse Ariana.

— Am avut tupeu! se mândri Gladys. Dar vreau o aspirină, râse ea încântată.

Şi toate lumea o privi zâmbind mulţumită.

Capitolul 19

Camera era înaltă, cu oglinzi multe şi tablouri vechi pe pereţi. Mobila era stil Empire. Cu toată căldura de afară, focul ardea în şemineu.

O doamnă mărunţică, cu un şirag de perle roz în jurul gâtului şi un costum Chanel perfect croit pe trupul ei micuţ, stătea cu privirea aţintită în focul ce ardea mocnit.

Fiul ei nepreţuit se îndrăgostise de o femeie. Şi nu orice femeie. Una măritată. O englezoaică. Avea şi sânge italian, dar nu pur. Fiică de comercianţi. Nu era din clasa lor socială. Katerina Veston decisese că Bella era suficientă pentru nevoile fiului ei. Şi spera ca situaţia să nu se schimbe.

Mereu fuseseră apropiaţi, dar spre dezamăgirea ei, Marcello nu fusese niciodată un afacerist înnăscut. Cel puţin pe partea administrativă. Era într-adevăr un bun manager. Soţul fiicei ei Antonella, Christiano, era strălucit. Mai capabil decât Marcello să conducă afacerea familiei.

Nu, fiul ei era un vânzător bun şi atât. Dacă îi dădea un post de conducere, afacerea se ducea de râpă. Îi părea rău dar nu avea ce face. Katerina Veston era o femeie realistă.

Marcello era un bărbat deosebit. Până acum nu o supărase cu nimic. Fusese fiul pe care orice mamă şi l-ar fi

dorit.

Se pare însă că lucrurile se cam schimbaseră. Şi doamna Veston se văzu nevoită să apeleze la Bella.

Curtezana veni urgent la Pisa, cu avionul personal al familiei, direct la casa din Via Della Spada.

Casa avea ziduri înalte şi o curte generoasă o înconjura, izolând-o. Kalo, şoferul, sună de pe mobil anunţând că au sosit.

Katerinei îi părea rău că-i va frânge inima bietei fete. Nu avea nimic personal cu Damella. Părea o fată de treabă. Dar era măritată. Într-o

familie de catolici, acest lucru era de neconceput. Marcello nu se putea însura cu o femeie divorţată, indiferent de ce făcuse familia Grimaldi. Familia aceea de Monaco manipulase scandalos Sfânta Biserică Romano-Catolică. Katerina îşi scutură capul dezgustată. Aşa se întâmplă când lăsai staruri străine, de film, să se amestece în familiile cu tradiţie. Nu, această Daniella Weston nu va fi acceptată.

Cineva ciocăni în uşă şi Angelica, bătrâna ei servitoare, intră aducând o tavă de argint cu un serviciu de porţelan în care se servea ceaiul. Stomacul nu-i mai accepta cafeaua.

— Pune-le aici, Angelica, ordonă ea inutil. Bătrâna ştia foarte bine unde trebuiau puse. Făcuse acest lucru de ani de zile. Mai precis de treizeci de ani.

— S-o inviţi pe doamna sus când ajunge.

Îi convenea că ginerele său era mâna dreaptă în afacerea familiei. Se infiltrase bine în piaţa pantofilor moderni. Dacă îşi depăşea limitele se putea debarasa de el urgent. Christiano nu era un Veston. Cu Marcello era altă poveste.

Într-un fel era mulţumită că Marcello nu era un bun afacerist. Astfel se putea bucura mai

mult de prezenţa lui.

Bella era o amantă discretă şi cum aceasta nu avea alte pretenţii din partea lui Marcello, Katerina se declara mulţumită.

Antonella îi dăruise deja doi nepoţi: Leonardo şi Donato.

Îi convenea cum se aranjaseră lucrurile. Marcello o însoţea la operă şi cinau des împreună. Locuiau într-o casă în Florenţa şi avea mereu senzaţia liniştitoare că el este undeva, acolo, în apropierea ei, în caz de nevoie. Marcello era compania perfectă pentru ea, amuzând-o, făcând-o să se simtă bine.

Bella îşi făcu apariţia.

— Buona sera, signora. Come sta? o salută ea.

— Bine, grazie. Cât de bine se poate simţi o femeie la vârsta mea.

— Dar arătaţi formidabil. Nimeni nu v-ar crede că sunteţi bunică.

Era modest îmbrăcată. Îşi alesese special nişte haine mai sobre pentru întâlnirea asta.

— Te-am chemat pentru o problemă mai delicată, începu Katerina.

— Da, signora. Orice mi-aţi spune, vă asigur de discreţia mea totală.

— Nu are sens să ne ascundem după deget.

Cunosc relaţia dumitale cu fiul meu.

— Signora, vă spun.

— Taci, te rog. Nu sunt oarbă. Ştiu că eşti o femeie plină de tact. Am fost informată de simţul tău diplomatic, spuse ea privind-o critic.

Era frumoasă, într-adevăr, voluptuoasă şi plină de nuri. Pielea ei de piersică incita la mângâieri. Corpul ei, cu rotunjiri perfecte, cerea îmbrăţişări. Katerina o privi cu regret. Erau vremuri când şi ea fusese frumoasă,

proaspătă şi dorită.

— După cum am mai spus, situaţia este delicată. Am aflat că fiul meu s-a încurcat cu o englezoaică măritată.

Ştia ce o să urmeze şi ideea o dezgusta. Cum putea să apeleze la o amantă ca să-l facă pe fiul ei să scape de femeia aceea nevinovată? În lumea lor nu existau scrupule în atingerea unui scop.

— Suntem o familie catolică, cu tradiţie. Nu-mi permit să-l las pe fiul meu să-şi facă de cap cu o femeie măritată şi să risc s-o ia de nevastă. Va trebui să-i găsesc o italiancă drăguţă, catolică, preferabil din Florenţa. Vreau să te duci la Positano, unde am auzit că sunt ei doi acum, şi să pui capăt acestei legături. Kalo te va duce la

Napoli şi voi avea eu grijă de alte cheltuieli.

Bella era lacomă. Îi sclipiră imediat ochii la auzul propunerii. Toată viaţa suferise din cauza lipsei banilor, şi nu se mai sătura să strângă, de unde se oferea ocazia. Încercă să mai facă o conversaţie de complezenţă, dar doamna Veston părea nerăbdătoare să scape de prezenţa ei.

Aşa că o lăsă pe bătrâna doamnă scufundată mai departe în gândurile ei, pornind la îndeplinirea misiunii.

Capitolul 20

Rupert era nervos nevoie mare. Ale naibii femei! Se aliaseră toate împotriva lui, râseseră de el, îl făcuseră să se simtă prost, condamnându-i faptele, spunându-i cum să se poarte şi ce să facă. Nu era drept! Ce să se mai facă acum când singurul aliat, tatăl lui, era internat într-un sanatoriu? Se simţea neajutorat şi furios.

Se duse într-un suflet la aeroport, se urcă în primul avion de Londra, mult mai familiarizat cu formalităţile, şi ajunse acasă. Ce mai casă! Rece, prăfuită şi impersonală. Era lipsită de confort, mâncare, companie. Toate acestea îi

erau de obicei asigurate de tatăl lui şi apoi de femeia lui în care crezuse total. Stătea în living neajutorat, simţind că-i vine să plângă de urât.

De ce i se întâmpla tocmai lui asta? Unde greşise? Tremura stând acolo, în mizerie şi întuneric.

Părăsi locuinţa plecând să cumpere nişte pâine, brânză, vin roşu şi cafea.

Pe stradă remarcă un grup de arăboaice acoperite până peste cap, cu zeci de sacoşe în mâini, cu privirea în pământ. Iată cum trebuia să arate o femeie! Jumătate din populaţia globului credea că locul femeii era la cratiţă, că bărbatul e stăpânul ei. Totuşi, de ce Selina Wright nu-i ieşea din minte? îşi reveni un pic după ce mâncă bunătăţile şi sorbi o gură de cafea tare. Întrebarea, însă, îl chinuia: unde greşise?

Gândindu-se mai bine, se pare că cei mai vinovaţi fuseseră el şi tatăl său. De fapt cel mai vinovat fusese tatăl lui. Îl idolatrizase, crezuse tot ce-i spusese, dar greşise atât de tare! Era clar că nimeni nu era de acord cu concepţiile tatălui său. Şi dacă doi oameni îţi spun că eşti beat, te duci şi te culci.

Cel mai mare şoc l-a avut când a constatat că mama lui fusese nefericită alături de tatăl lui. Toată viaţa crezuse că sunt familia perfectă. Mama lui era mereu zâmbitoare, muncitoare.

serviabilă. Gătea, spăla, făcea curat, călca. Tatăl lui mereu îi spunea „Nu e nimic mai plăcut decât să-ţi vezi soţia trebăluind pentru tine şi familie, nu-i aşa Gladys?”. Şi ea mereu îi răspundea: „Aşa e, dragule!”

De unde să bănuiască măcar, că minţea? Nici acum nu-şi revenise. Probabil că nu voia să aibă grijă de el, aşa bolnav cum era, şi inventase toată povestea cu nefericirea.

Rupert se uită un pic la televizor înainte să se bage în

pat, privind cu alţi ochi remarcile Selinei şi ale mamei lui şi dându-le dreptate.

Se vede că pentru a putea să-şi clădească o relaţie fericită va trebui să se schimbe radical. Adică să facă pe dos de cum făcuse el o viaţă întreagă. Şi toate celelalte persoane îl dispreţuiau pentru asta. Se întreba cum fusese atât de orb să nu vadă că greşise enorm prin comportamentul lui. Adormi curând şi avu un coşmar teribil.

Se trezi ud leoarcă, din cauza telefonului care suna imperios şi insistent. Încurcându-se în cearşafuri, se grăbi să răspundă.

— Bună, Rupe, se auzi în receptor glasul cristalin al Selinei.

— Bună, mormăi el. Unde eşti?

— La Roma, deşteptule. Sunt cu cumnata ta. De ce naiba m-ai lăsat baltă? zise ea furioasă.

— Păi…

— Taci! Nu ţine cu mine! M-ai implorat să vin cu tine până în Italia şi acum?

— Tot erai pe picior de plecare.

— Să nu mă iei pe mine aşa! M-ai lăsat baltă la capătul pământului, pe umerii bietei tale cumnate.

— Ariana nu e la capătul pământului.

— Nu mă întrerupe! Unde-ţi sunt manierele? Pentru mine este chiar la capătul pământului, şi eşti aşa de egoist încât ai uitat că nu am bani. Las că ne reglăm noi conturile acasă.

— Nici să nu te aud! Sunt printre străini şi pentru informarea ta, Daniella a plecat cu Marcello la Napoli. sau Positano.

— Positano, şopti el pierdut. Nu! Nu cred! N-ar putea să-mi facă aşa ceva.

— Ba chiar acolo! Şi mi-a zis să-ţi spun că să nu-ţi

treacă prin cap să te duci după ea. Mi-a zis să-ţi transmit că îl iubeşte la nebunie pe Marcello şi să n-o mai cauţi.

— Imposibil! Abia s-au cunoscut.

— Rupert, mă dezamăgeşti! Cât timp i-a luat

lui Romeo? Nu vezi? Daniella era ca o pasăre în colivie. A scăpat şi şi-a luat zborul definitiv de lângă tine.

Tăcea.

— Rupert? Mai eşti pe fir? Ai amuţit?

— Nu, nu. Cred că ai dreptate.

— Repetă, te rog!

— Spun că ai dreptate.

— Cred că am surzit! Aşa că ascultă-mă stăpâne, zise ea sarcastic. Spune-mi ce să fac în continuare, pentru că am impresia că am eşuat. Nu că ţi-aş fi promis ceva. Dar cred că lucrurile s-au aşezat în matca lor.

— Da, cred că da.

— Rupe, ce tot mormăi acolo?

— Am spus că da, zise el înfrânt.

— Bine, atunci asta e! O să-mi fac bagajele şi mă întorc la Londra.

— Nu! Stai un pic. Am o idee mai bună. E groaznic aici. De ce nu rămâi acolo? Eşti în vacanţă doar. Voi veni şi eu în curând.

— Se cam încinge atmosfera aici.

— Mergem în sud. O căutăm pe Daniella.

— Nu!

— ...şi apoi plecăm în altă parte.

— Eşti sigur?

— Nu vreau s-o văd. Nu neapărat.

— Bine, te aştept, spuse ea păstrând un moment de tăcere. Domnule Rupe, te-ai schimbat! Două zboruri şi un weekend şi... izbucni ea victorioasă.

— Selina? Dar o să mă ajuţi?

— Ştiu la ce te referi. Acum însă sunt prea fericită! Da, Rupe, te voi face bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 21

Ariana mângâia capul blond al Cariei, aranjându-i cârlionţii rebeli. Stăteau acasă şi priveau de pe terasă cum seara se aşterne peste oraş. Ariana şi Selina beau împreună o cafea.

— Şi tipul ăsta, Marcello, e de treabă? întrebă Selina privindu-şi gazda care-şi ţinea în braţe fetiţele.

Paola îi mângâia părul mamei sale la fel cum o vedea pe aceasta că-i face Carlei. Era ceva trist în imaginea asta: fetiţa copiindu-şi mama.

Stătură multă vreme în tăcere, când Selina observă o scenă neplăcută: Ariana, vizibil enervată, îndepărtă violent mâna fetiţei din părul ei. Aceasta era gata-gata să plângă. O împinse pe Carla din braţele ei, răsturnând-o

pe podea. Începu o mică luptă crâncenă pe podea, pentru favorurile mamei.

— Opriţi-vă! Terminaţi odată! strigă Ariana la ele şi instantaneu cele două începură să plângă.

— În camera voastră, imediat! Maria! Unde eşti? Ia-le de aici! Au fost obraznice! Să nu le mai văd!

După ce se calmară spiritele, Ariana spuse:

— Întrebai de Marcello? Ei bine, e un bărbat minunat. Daniella nu putea nimeri unul mai bun. Blând, neînsurat.

— De ce?

— Nu e homosexual, dacă te gândeşti.

— Cine poate şti?

— Are o amantă de ani de zile. Toată lumea ştie.

— Şi Daniella?

— Doamne fereşte, nu! sări Ariana ca arsă.

— Mă întreb cum de a scăpat, un bărbat cu atâtea calităţi, de însurătoare?

— Şi la ce-ţi foloseşte? O mie de întrebări şi niciun răspuns. Oricum Selina e mult diferită de tine. Ea nu analizează ca tine. E pur şi simplu îndrăgostită la nebunie de el şi îi ajunge. Părerea mea e că şi cu Marcello se întâmplă acelaşi lucru.

— Asta e grozav! De ce zici că Daniella nu e ca mine? Sunt aşa de dificilă?

— Deci îţi pasă ce crede lumea de tine! râse Ariana. Nu că eşti dificilă, ci pretinzi că eşti.

— Chiar sunt!

— Nu, draga mea, nu eşti. Eşti plină de încredere în tine, incisivă, ştii ce vrei, şi nu ţi-e frică de consecinţe. Asta nu înseamnă că eşti dificilă. Dacă ai fi, nu mi-ai pune atâtea întrebări, nu ţi-ar păsa. În altă ordine de idei, de ce nu te-ai măritat până acum?

— Presupun că din cauza atitudinii mele faţă de bărbaţi. îi urăsc şi-i iubesc totodată. Mi se par atât de proşti!

— Chiar sunt! Dar nişte proşti atât de dulci. Nu poţi să-i învinuieşti din cauza asta.

— Eu se pare că pot, zâmbi Selina.

— Şi avem nevoie de ei. Cel puţin eu am nevoie de Carlo. Nu ca Rupert cu Daniella.

— Bărbaţii fac războaie. Sunt violenţi. Uită-te la meciurile de fotbal.

— Prefer să nu. Şi râseră amândouă.

— Vezi tu vreo femeie să poarte război? Suntem conciliante, discutăm, căutăm soluţii. Nu pretind că suntem nişte sfinte. Şi femeile pot fi josnice, răzbunătoare, primitive. Dar n-o

să vezi vreo femeie că poartă vreun război, ocupând

teritorii, subjugând, făcând genocid.

— Bine, bine, o întrerupse Ariana. Dar uneori sunt nevoiţi s-o facă, pentru o cauză bună.

— Nu! Trebuie să fie în stare să discute!

— Nu te înţeleg de ce dintre toţi bărbaţii din lume l-ai ales tocmai pe Rupert Weston?

— De ce crezi că l-am ales?

— Selina, e evident!

— Nu am nici cea mai vagă idee. Poate pentru că e întruchiparea a tot ce urăsc mai mult la un bărbat. Arogant, misogin, încăpăţânat. Şi cred că-l pot schimba.

— Te incită.

— Oricum, mi se pare că un pic s-a mai schimbat.

— Crezi că o să reuşeşti?

— Nu ştiu, Ariana. Dar nu poate fi vorba de ceva din interior, care ţine de natura lui. E de faţadă. Cred că sub comportamentul ăsta se ascunde un băieţel speriat. Ştiu că nu crezi în femeile care vor să schimbe bărbaţii. Dar acum pornesc de pe un fond de nesiguranţă alimentat de evenimentele din viaţa lui. îţi spun eu că n-ar fi venit aici dacă tatăl lui era sănătos.

— Şi metamorfoza mamei lui l-a speriat.

adăugă Ariana.

— Şi faptul că a găsit-o pe Daniella în braţele unui necunoscut. Când am plecat din Londra tocmai pierduse un proces important.

— Un adevărat tablou de evenimente bune să-i zdruncine încrederea în sine, remarcă Ariana.

— Omul ăsta e tocmai bun să fie modelat de mâinile mele.

— Nu sunt prea fericită de prezenţa lui aici. A făcut-o să sufere mult pe sora mea.

— Nu-ţi face griji. Cum vine, închiriem o maşină şi plecăm în sud. Plecăm în căutarea Daniellei. Apropo, unde

e, ca să n-o căutăm degeaba?

— La Positano, în hotelul prietenului tatălui meu. Acolo unde şi-a făcut luna de miere.

— Oh! E înţeleaptă alegerea?

— Se pare că n-o mai deranjează ideea.

— Bine. Mâine o să plecăm într-acolo. Să vezi că după ce ne întoarcem n-o să-l mai recunoşti.

— Merită, Selina?

— Bag mâna în foc!

Capitolul 22

Gladys, în unul dintre momentele de luciditate, verifică conturile şi constată că era o femeie bogată. Soţul ei fusese econom şi prevăzător cu banii, şi de-a lungul anilor, adunase o mică avere de a cărei existenţă Gladys nu ştia. Se asigură că Henry nu duce lipsă de nimic, că e supravegheat non-stop. De acum putea cheltui liniştită cât dorea, putea duce o viaţă cu adevărat luxoasă.

Gândul la soţul ei rămânea însă undeva, prezent în mintea sa. Undeva, auzea o voce slabă care-i spunea: „Ştii că mă faci să sufăr. M-ai umilit, m-ai ridiculizat, niciodată nu mi-ai respectat părerea. Toţi anii ăştia ţi-ai bătut joc de mine în modul cel mai josnic. Slavă

Domnului că Rupert a fost să fie băiat. Erai ca un comandant nazist. Credeai că sunt o idioată! Tu ai fost idiotul, nu eu. Şi rău, rău, rău! încerca să şi-l scoată din minte prin diverse activităţi. Pălăvrăgea, mânca, asculta muzică.

Vorbise cu avocaţi şi doctori şi-l declarase legal pe Henry iresponsabil. Acum avea dreptul să semneze cecuri, lucru pe care nu-l făcuse de ani de zile şi nici nu mai sperase că-l va face vreodată. Asta e! Cât dai, atâta primeşti.

Se bucurase când Daniella şi Marcello plecaseră în sud. Daniella avea o nouă garderobă, coafură nouă şi, la fel

ca ea, făcea ce-i poftea inima, fără să ceară acordul nimănui.

Gladys îşi făcuse o garderobă întreagă semnată Chistian Lacroix, preferând stilul lui strălucitor celui sobru al lui Armani.

— Plec la Capri, o anunţă ea pe Ariana. Şi se îmbrăţişară afectuos, mulţumindu-i pentru primirea pe care aceasta i-o făcuse

— Rupert ştie? întrebă Ariana.

— Nu cred, răspunse Gladys indiferentă.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-l anunţi?

— Sunt sigură că nu-l interesează. Mi-e cam jenă de el. Dacă vrei spune-i tu. Te pup, Selina, şi-ţi doresc tot norocul din lume. Te-ai înhămat

la o muncă grea.

Şi plecă, lăsându-le uimite şi încântate pe cele două femei.

— Sper că ştie ce face, remarcă Ariana.

— Am încredere în Gladys. Săraca, vrea să recupereze timpul pierdut.

— Hai să bem ceva, Selina. Carlo nu-i acasă şi fetele dorm de mult.

Intrară în bucătărie unde Ariana destupă o sticlă de vin şi se apucă să gătească nişte paste.

— Eşti fericită cu Carlo?

— Am avut şi noi urcuşuri şi coborâşuri. Toţi trec prin asta, dar ne-am descurcat.

— Dar ţi-a creat vreodată probleme?

— Era o secretară, Gina. Grecoaică. Drăguţă, cu ochi frumoşi, adorabilă. Ştiu că au avut o legătură, dar n-a fost ceva serios. L-aş fi părăsit, dar erau copiii. Mă bucur că n-am făcut-o. Experienţa te apropie. Micile frecuşuri şi crizele trecătoare, nu marile certuri. E parte din mine. M-am obişnuit cu el. Mi-e prieten şi iubit.

— Ce drăguţ!

— Sexul e o mică parte din relaţia noastră. Am crescut împreună. Avem amintiri. Astea nu le poţi ignora. îmi pare tare rău de Daniella şi Rupert. Mereu vor avea ceva în comun.

— Într-un fel nu-i aşa. Rupert nu s-a dăruit. Voi aţi împărţit totul. El nu. Poate doar cu tatăl său.

— Era un fel de relaţie profesor-elev, remarcă Ariana întinzându-i o farfurie cu spaghetti. Acum, tu, îl iubeşti pe Rupert?

— Doamne, nu!

— Atunci de ce?

— Mă cunosc bine, Ariana. Sunt egoistă şi îmi ajung mie însămi. îmi doresc doar un bărbat în viaţa mea şi Rupert e disponibil. Ţi-am mai spus, aş vrea să-l schimb. De asta şi sunt aici.

— Nu seamănă un pic cu ce i-a făcut el Daniellei? întrebă Ariana.

— Şi ce? îi strică puţin din propriul tratament? Oricum, eu vreau să-l învăţ lucruri bune. Să-i deschid ochii. Nu te îngrijora. Ştiu bine ce fac. Te scap de el cum ajunge.

Şi Selina se ţinu de cuvânt. Nici nu ajunse bine Rupert în casa cumnatei sale, că Selina îl înhăţă şi porniră amândoi la drum cu Fiatul închiriat. Nu se opriră decât la Sorrento, la Grand Hotel.

Capitolul 23

Drumul spre Positano mergea de-a lungul coastei. Marea arunca sclipiri argintii sub soarele dogoritor. Peste tot se vedeau acoperişuri roz de case micuţe, măslini, palmieri şi eucalipţi. Panorama de la balconul hotelului îi tăia respiraţia Daniellei. Respira cu nesaţ aerul sărat şi miresmele exotice. Se simţea relaxată, încântată, liniştită,

departe de lume.

Marcello veni pe balcon şi punându-şi braţele în jurul ei îi spuse:

— Trebuie să vorbim ceva.

Ea imediat se gândi: „Doamne, nu! Ştiam că e prea frumos ca să fie adevărat. O să-mi spună ceva îngrozitor. O fi însurat. Nu mă iubeşte cu

adevărat”.

— Nu, Marcello, nu-mi spune ceva care să-mi strice bucuria. Te rog. Prefer să nu ştiu.

— Trebuie.

Bella era acolo şi Marcello aflase de prezenţa ei. Nu putea să evite o întâlnire neaşteptată. Daniella era foarte sensibilă la orice şi nu ştia care putea fi reacţia ei.

Primul impuls a fost să arunce totul în maşină, să-i spună că vrea să meargă în altă parte. Dar ea şi-ar fi dat seama că ceva era în neregulă. Nu era proastă şi el nu voia s-o mintă şi s-o decepţioneze.

Locul ăsta era ceva special pentru ea. Şi dacă ea fusese de acord să vină aici, el n-o mai putea întoarce din drum. Singura soluţie era să-şi ia inima-n dinţi şi să-i mărturisească tot.

Daniella era aşa de inocentă încât el nu ştia care-i va fi reacţia. Şi nu suporta să o piardă.

— Nu, te rog, nu-mi strica fericirea, spuse ea rugător.

— O să încerc, Dani. Dar trebuie să fiu cinstit cu tine.

— Ba nu!

Dar era prea târziu ca ea să dea înapoi. Se decisese să-i spună şi o va face.

— Ascultă-mă. îţi aminteşti femeia pe care am văzut-o aseară în pizzerie?

— Creatura aceea voluptuoasă? Doamne! E soţia ta!

Într-adevăr, fusese uimită aseară de frumuseţea unei femei care stătea la două mese distanţă de ei, cu un bărbat

mult mai în vârstă. Toată lumea părea că o remarcase. Daniella îi atrăsese lui Marcello atenţia asupra ei, dar acesta nu păruse impresionat, ci mai degrabă uimit.

— E soţia ta! Ştiam eu că e prea frumos ca să fie adevărat! spusese ea sufocată de panică.

— Nu, nu, nu, Daniella, ascultă-mă. Ţi-am spus doar că nu sunt însurat. Nu te-aş fi minţit aşa. A fost. cum să-ţi spun? amanta mea. Doamne, suna aşa de Mulţi ani. Cât de greu îi era să-i explice că fiecare om are nevoile lui.

— Adică pentru sex?

Daniella îl privea cu nişte ochi. Simţea că intră în pământ de ruşine.

— Da.

— Şi ce? întrebă ea râzând. Deci n-ai minţit când mi-ai spus că nu i-ai zis nici unei femei că o iubeşti?!

— Niciodată, spuse Marcello sărutându-i mâna. Vino aici, zise el trăgând-o în braţele lui protectoare. Iubito, doar pe tine te iubesc. Când o să mă înţelegi?

Aşa îi văzu Bella când privi în sus, spre balconul lor. Simţi o durere ascuţită în inimă. Pentru o clipă uită de partenerul ei cu care stătea la masă, pe terasa hotelului.

Cecul pe care-l primise era fabulos. Nu promisese rezultate. I-o va coace ea bătrânei! O credea proastă? Ştia ce fusese în mintea bătrânei! Dacă Daniella, fata aceea adorabilă pe care Marcello o ţinea în braţe atât de protector, n-ar fi fost măritată, dacă era o bună catolică, virgină, Katerina Veston tot ar fi apelat la ea. Scuzele astea nu ţineau la Bella!

Bătrâna dorea control total asupra fiului său şi Bella nu era un pericol. O putea îndepărta oricând i s-ar fi părut că devine o ameninţare pentru suveranitatea ei.

Bella îi acceptase jocul. Ştia că nu-l va avea niciodată pe Marcello cu totul. îl iubea prea mult ca să-i vrea răul. Renunţase la egoismul ei, din dragoste, pentru fericirea

lui. De aceea îl eliberase.

Oricum îl pierduse. Dacă punea capăt idilei.

deşi se îndoia serios de asta, l-ar fi pierdut definitiv. Marcello ar fi urât-o îl ştia suficient de bine ca să realizeze acest lucru elementar.

Katerina nu-şi pusese problema asta. Ea îl dorea liber, doar pentru ea. Şi nici măcar Katerina nu-l va mai întoarce din drumul pe care el şi-l alesese.

Bella îşi zâmbi. Măcar se alesese cu ceva din toată povestea. îl va avertiza pe Marcello şi singura care va avea de pierdut va fi bătrâna zgripţuroaică.

Capitolul 24

Cerul era plin de puzderie de stele sclipitoare. Stăteau pe terasa hotelului, bucurându-se de o seară încântătoare şi de aroma unui cocteil exotic.

— Asta nu e fosta ta amantă? întrebă Daniella liniştită.

Bella îşi făcuse apariţia ca o divă, la braţul unui om în vârstă. Mergea mândră, sigură pe ea, de impresia puternică pe care o lăsa bărbaţilor.

— Ba da, spuse Marcello. Ea e Bella.

O privi îngrijorat pe Daniella care nu schiţă niciun gest. Era obişnuită să-şi ascundă sentimentele. îi zâmbi cald, disimulându-şi neliniştea, lipsa de încredere. Dacă îşi arăta sentimentele, Marcello ar fi avut avantaj asupra ei şi ea nu voia să facă aceeaşi greşeală de două oriv Nu mai voia să fie victimă.

Încerca să înveţe să aibă încredere în el. Trebuia să-i devină parteneră egală.

Era greu, dar se descurcă. Spre surprinderea lor, Bella se îndreptă direct spre ei. Purta o rochie albă de mătase cu bordură aurie, în stil grecesc. îi contura perfect corpul ferm şi bronzat. Cum o putea prefera pe ea în locul

acestei zeiţe? se întrebă Daniella.

— Marcello, ce plăcere să te văd! Tu trebuie să fii Daniella, spuse Bella întorcându-se brusc. Cât de dulce eşti! Nimic din ce am auzit nu poate fi adevărat!

Ce auzise? De la cine?

— Generalul Raphael Donizetti. Acesta este Marcello Veston, un vechi prieten. Şi doamna este Daniella Weston. Ne putem alătura un moment? Mergeam să cinăm la Antonio, dar v-am zărit şi m-am gândit să vă salut, spuse ea zâmbind magnific şi aşezându-se elegant. Voi bea şi eu ceva. Drumul de la hotel a fost epuizant, spuse ea cu un ton languros.

— Ce-ai auzit tu despre Daniella? întrebă atent Marcello.

— …A, mama ta. Începu Bella evaziv.

— Mama? întrebă el uluit. Mama mă spionează?

— Probabil. Nu vrea să te piardă. Nu te agita, i-a scăpat din vedere că ai crescut.

— Mama mă spionează! repetă Marcello nereuşind să-şi revină.

— Nu-ţi fie teamă.

— Nu mi-e teamă, sunt furios!

— Nu trebuie. E o femeie bătrână şi speriată. Nu-i sta în cale o perioadă, până divorţează Daniella. Duceţi-vă la Las Vegas sau în Scoţia şi căsătoriţi-vă fără să ştie. În timp, lucrurile se vor rezolva.

— Te-a pus să vii aici? Să ne desparţi?

— Da. Dar n-o urî. Ştii doar că e un pic cam posesivă.

— Nu, nu. A întrecut măsura.

Daniella nici nu se gândise la familia lui Marcello. Şi iată că dintr-odată apăreau o amantă şi o mamă care era împotriva ei. Dar era clar că Bella e de partea lor. Nu trebuia să se sperie.

— Du-o în Anglia. Deschideţi un magazin Veston.

Cumnatul tău, mai ales, va fi încântat. Te va ajuta chiar.

Marcello o privi recunoscător.

— Ca de obicei, Bella, tu vii cu ideile cele mai inteligente. Eşti o femeie deşteaptă. E într-adevăr un plan bun. Nu chiar perfect, dar realizabil, râse el.

Mama lui intrase în panică. Cunoştea semnele. Trebuia s-o evite. Se va muta la Londra. Va discuta cu cumnatul său, Christiano, şi îi va spune planul gândit de Bella. Christiano se va bucura să scape de competiţia cu el. Nu că ar fi existat cu adevărat, dar prezenţa lui acolo reprezenta o permanentă ameninţare.

Îi luă mâna Bellei într-o strânsoare prietenoasă şi-i spuse cald:

— Îţi mulţumesc.

Ea ştia că relaţia lor abia acum se sfârşise definitiv. Se ridică zâmbindu-i cu lacrimi în ochi şi se evaporă cum apăruse, într-un nor de parfum şi senzualitate.

Capitolul 25

Rupert se schimbase radical şi, spre surprinderea lui, constată că îi plăcea chiar foarte mult noua lui personalitate. Se simţea mult mai bine ştiind că nu trebuie să aibă întotdeauna dreptate. îi convenea să nu aibă mereu ultimul cuvânt şi să nu fie obligat să ia el toate deciziile. Aşa fusese educat de tatăl său. Caracterul lui nu era astfel construit.

Nu-l învinuia pe tatăl său de asta. Acesta crezuse că face un lucru bun. Rupert mai avea încă grijă de el. Influenţa lui formidabilă nu pierise în totalitate.

Rupert îşi promise că dacă va avea copii, îi va învăţa că orice fiinţă umană e la fel de importantă.

A

Îi mărturisi asta Selinei în timp ce stăteau amândoi în

pat, în Sorrento, după ce făcuseră dragoste.

Selina îl uimise ca întotdeauna. Când făcea dragoste cu Daniella, îi cerea să tacă, să fie maleabilă. Selina îi schimbase vederile despre ce înseamnă a face dragoste. Avea iniţiativă, îl provoca, îl supunea.

Uimit de experienţa pe care tocmai o încercase şi amintindu-şi de sfaturile tatălui său, spuse:

— Dacă voi avea copii, îi voi învăţa că toţi oamenii sunt egali.

— Ţi-ai ieşit din fire? râse Selina. Ei bine, e alegerea ta. Dar dacă te gândeşti să ţi-i nasc eu, ai greşit adresa.

— M-am gândit un pic la asta, recunosc, spuse el înroşindu-se. Dar nu ştiu dacă pot. Daniella spunea că.

— Nu te îngrijora. Dar de ce zici că vrei să te însori cu mine? M-am purtat cu tine ca naiba.

— Nu cred. Ai făcut-o din dragoste. Altă cale nu era. îmi dau şi eu seama. Şi pe de altă parte, nu-mi place singurătatea.

— Nu-ţi place să fii singur, fără sclavi.

— Nu, Selina, fără companie, nu fără sclavi.

Am nevoie de tine, de compania ta, nu mi-e ruşine să recunosc. Ştiu că iniţial îi simţeam lipsa Daniellei, grijii pe care o avea faţă de toate problemele casei. Acum nu-mi mai pasă de asta, recunoscu Rupert. Oricând pot găsi o femeie să facă asta.

— Sau un bărbat.

— Poftim? A, da, sau un bărbat. Simt lipsa unei companii. Nu că Daniella mi-ar fi oferit aşa ceva. Ţie o să-ţi simt lipsa.

Ea îi luă mâna şi plimbându-i-o pe trupul ei, îl întrebă:

— O să-mi simţi lipsa? râse ea punându-i un picior lung şi bronzat peste el.

— O, da, da, da. Ce zici?

Ea hotărâse că merita. Dacă risca să fie rănită, aşa să

fie.

O să trăiască şi o să plătească. Va trăi clipa. Trăia acum cel mai frumos sentiment, pe care şi-l dorea de multă vreme. Într-un cuvânt era fericită.

Erau de o săptămână în Sorrento, când auzi prima veste despre Gladys.

Într-o seară, la cină, un bărbat bine şi o femeie stilată, se apropiară de ei şi se prezentară:

— Suntem familia Wilmington-Smythes. Suntem englezi, spuseră ei, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Bărbatul era înalt, cu un ten bronzat, părul de un alb strălucitor era pieptănat perfect, avea un costum excentric şi o cămaşă roz, o cravată mov cu un nod Windsor, şi o batistă mov asortată îi atârna frumos din buzunar.

— Vreţi să luăm împreună o cafea? Ne-ar face mare plăcere.

Rupert văzu o sclipire diavolească în ochii Selinei şi primul impuls fu să-i refuze.

— Suntem încântaţi.

Femeia purta o rochie verde de mătase, prea scurtă pentru vârsta ei.

— Sunteţi singurii englezi din zonă.

— Şi asta ne face deosebiţi, nu? spuse Selina.

— Bineînţeles, acceptă doamna.

— Sunteţi evrei? întrebă bărbatul suspicios.

Selina era cât pe ce să zică da, să le vadă reacţia. Renunţă, din dorinţa de a le mai ţine companie un timp.

Discutară despre tot ce se putea discuta. Evenimente, locuri, oameni, când, dintr-odată.

— …şi prietena noastră, Gladys Weston. Are

acelaşi nume ca al tău.

— E mama mea, spuse Rupert candid.

Rămaseră câteva clipe muţi de uimire şi respect. O

undă de entuziasm îi animă pe soţii Wilmington-Smythes.

— Ce mică e lumea! E prietena cea mai bună a regelui Greciei.

— Mama ta se învârteşte în cercuri înalte!

— Mama?

— Unde v-aţi cunoscut? întrebă Selina.

— Pe yachtul Duke, pe lângă Cannes. Veneam din Capri şi ne-am întors de acolo la Napoli.

— E o petrecăreaţă mama ta, remarcă domnul cu simpatie.

— Sper că n-o iei în nume de rău, dar mama ta e foarte. tinerească în comportament.

— Contele Massey de la Croche e foarte tânăr, explică domnul. E un playboy. Arată foarte bine. Dar nu se gândeşte doar la bani.

— Aşa e foarte bine, aprobă Selina, amuzată de escapadele amoroase ale mamei lui Rupert.

— E timpul să plecăm, spuse domnul ridicându-se. Ne-a făcut plăcere să vă cunoaştem. Trebuie să ne îmbarcăm pe vasul Contessa.

— Mereu pe drumuri! remarcă apreciator Selina. Săracii de ei. Se distrează cât mai pot.

spuse Selina compătimitor după ce perechea dispăru.

— Păreau fericiţi, spuse Rupert.

— Cât de matur eşti, Rupert. Chiar te-ai schimbat, spuse Selina privindu-l tandru.

— Nu te deranjează?

— Nu, de ce? A fost atâţia ani închisă. Are dreptul să se distreze şi ea. Nu eşti gelos?

— De ce? Şi eu mă distrez la fel de bine.

— Şi tatăl tău? Nu te mai îngrijorează?

— Nu, e pe mâini bune. Mai mult nu putem face pentru el. Şi uitându-se la ea, adăugă blând: Sper să rămâi cu mine, Selina. Nu-ţi ofer mare lucru, dar.

— Ba da, Rupert, dacă ai şti!

— Vreau un angajament serios, spuse dintr-odată Rupert.

— Aşa să fie! răspunse Selina calm, privindu-l cald.

— Poftim?

— Da, prostule, am spus da. Imediat ce obţii divorţul, spuse ea aruncându-i-se în braţe.

O privea şi nu-i venea să creadă. Ce noroc dăduse peste el!

Se gândi la mama lui. Nu mai era supărat pe ea. O înţelegea acum.

Epilog

Serviciul funerar avu loc la spital, rapid. Rupert nu prea ştia ce şi-ar fi dorit tatăl său care nu credea în nimic pe lumea asta. De multe ori luase în derâdere biserica şi pe toţi cei care erau cât de cât credincioşi.

Selina găsi soluţia pentru el.

— Fă-o pentru tine, Rupert. Dacă tatăl tău are dreptate, nu va şti ce se întâmplă.

Biserica era goală, cu excepţia familiei şi a câtorva cunoscuţi. Rupert nu era surprins. îşi amintea cât de izolaţi fuseseră el şi Daniella. Teribil de singuri. Tatăl lui nu fusese un om iubit de lume. În timpul ceremoniei fu surprins s-o vadă pe mama lui izbucnind în hohote de plâns. Se sprijinea de un tânăr frumos, bronzat.

— N-aş spune că dă pe dinafară de deştept. Are suficienţi muşchi care suplinesc asta. Exact ce-i trebuie mamei tale, remarcă Selina.

Îl vizitase des înainte să moară. Mergea împreună cu Selina şi cu copilul lor.

El şi Selina deja trecuseră prin multe de-a lungul anilor. Dar, străduindu-se amândoi, purtând discuţii interminabile noapte de noapte, trecuseră peste toate.

Rupert vizitase un doctor şi se tratase de sterilitatea

care se dovedise a fi reversibilă, şi Selina rămăsese în sfârşit însărcinată.

Deşi speriată iniţial de perspectiva de a deveni mamă, cu ajutorul lui Rupert, constatase că o prinde de minune.

Micuţul Jonathan apucase să-l vadă pe bunicul lui înainte ca acesta să aibă al doilea atac şi să moară. Inima lui Rupert plesnea de mândrie când îşi văzuse fiul în braţele mamei lui, la capul bătrânului bolnav, pe care încă îl mai iubea.

Rupert se simţi un pic înşelat când mama lui apăru la înmormântare la braţul acelui tânăr frumos. De acum cinci ani, de când se despărţise de tatăl lui, mama lui călătorise pe

toate mările lumii. Era altă persoană decât cea pe care se obişnuise s-o ştie alături de tatăl său.

Londra era acoperită de nori grei şi o ploaie măruntă care nu se mai oprea făcea atmosfera tristă.

Daniella, Marcello şi toată familia Veston, îmbrăcată sobru, se aflau în capela unde avea loc ceremonia. Rupert era emoţionat de gestul lor. Observă cum fosta lui soţie, mai frumoasă ca niciodată, îşi ţinea de mână soţul, încrezătoare şi stăpână pe sine.

— Uită-te la noi. Ne-am adunat toţi. Poţi să crezi asta? o întrebă Daniella pe Ariana.

— Cum vă merge afacerea cu magazinul? întrebă Ariana.

— Marcello se descurcă excelent.

— Şi mama lui?

— S-a împăcat cu ideea.

Katerina Veston n-o putea ierta complet pe Daniella, dar avu grijă ca Marcello să nu simtă lucrul ăsta. Ştia că doar acceptându-şi nora îl va putea avea alături pe iubitul ei fiu.

Daniella îi era recunoscătoare soacrei sale. Fusese prima ei victorie asupra cuiva. Daniella era acum o persoană puternică şi datorită ei.

Gladys se opri din plâns şi exclamă:

— Treizeci de ani am fost măritată cu el. Mă bucur că i-am supravieţuit! zise ea şi întorcându-se spre Selina strigă: Oh, ăsta e copilul vostru?

— Vrei să spui nepotul tău?

— Taci din gură! zise ea şi mângâindu-l puţin pe micuţ, apoi se întoarse spre frumosul ei însoţitor.

Abia o recunoscu pe fosta ei noră.

— Cine ar fi crezut?

— Sigur că da. Şi despre tine pot spune acelaşi lucru, adăugă Ariana.

— Eu?

— Tu, domnişoara inocentă. Nu ştiam ce zace în tine.

Gladys îşi răsturnă capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs nepotrivit cu locul şi momentul şi trăgându-l ferm pe tânăr după ea, ieşi mândră din biserică.

Privindu-i pe Selina şi Rupert, Ariana o atenţionă pe Daniella:

— Par fericiţi, nu ţi se pare?

— Selina văd că e o mamă bună. Şi eu voi fi în şapte luni la fel.

Ariana o privi uimită şi se repezi s-o

Îmbrăţişeze.

— Mă bucur pentru tine.

Daniella îi zâmbi fericită.

Rupert îi şopti ceva Selinei şi se apropie de Daniella.

— Bună, Rupert. Ce mai faci? Bine, cred, după mina pe care o ai.

— Şi tu la fel. Se vede că eşti fericită. îţi aminteşti de ziua aceea în care m-ai părăsit? Nu-mi venea să cred.

— Ştiu. Dar a fost începutul vremurilor bune pentru toată lumea.

Ieşiră din biserică deschizându-şi umbrelele şi se opriră un moment.

— Nu credeam că o voi spune vreodată, dar mă bucur că ai făcut-o. A fost un plan dinainte stabilit?

— Nu! A fost un impuls de moment.

Dintr-odată ploaia se înteţi. Oamenii alergau să se adăpostească. Selina se sui în maşină pentru a-şi feri copilul de ploaie.

Se priveau cu drag, fără resentimente.

— Adio, Dani. îmi pare rău că te-am chinuit atâta.

— Ştiu, spuse Daniella privindu-l pe Marcello care-i făcea semne disperate să intre odată în maşină.

— Fii fericit, Rupert. Ce ironie! Un simplu gest, o decizie de moment, şi viaţa noastră a luat alt curs. Cursul cel bun, spuse ea intrând grăbită în maşină, lângă soţul ei care o aştepta.

Sfârşit